

ΜΟΥΣΕΙΟΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΑΘΗΝΑΪΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ : **Ι. Π. ΧΡΥΣΑΝΘΟΠΟΥΛΟΣ**

✻ ΓΡΑΦΕΙΟΝ : Ὁδὸς Νομισματοκοπέου, ἀριθ. 7. ✻

(Κάτωθεν τῶν γραφείων τῆς ΕΣΤΙΑΣ καὶ παρὰ τὰ Ὑπουργεῖα Οἰκονομικῶν καὶ Ναυτικῶν)

ΕΤΟΣ Α΄. ΑΡΙΘ. 13.

Ἀθήναι, 24 Μαΐου 1901.

Η ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΛΑΥΡΑΣ

ΟΡΟΙ ΕΓΓΡΑΦΩΝ

ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ Ἔτησ. Δρ. 15 — Ἐξάμην. Δρ. 8 ΕΝ ΑΙΓΥΠΤῳ Ἔτησ. Γρ. Δ. 60 Ἐξάμην. Γρ. Δ. 32

ΕΝ Τῳ ΕΞΩΤΕΡ. Ἔτησ. Φρ. X. 15 — Ἔτησ. Φρ. X. 8 ΕΝ ΡΩΣΣΙΑ Ἔτησ. Ρούβλια 6 — Ἔτησ. Ρούβλια 3 50

Διὰ τὰς εἰς τὸ «ΜΟΥΣΕΙΟΝ» καταχωριζομένας ἀγγελίας ἀπλῆς ἢ καλλι-
τεχνικῆς, γίνεται ἰδιαιτέρα συμφωνία.

Ἐκαστὸν φύλλον, λεπτὰ 40.

Εὐρίσκεται εἰς τὰ ἐν Ἀθήναις Κιόσκια, καὶ εἰς τὰ μεγάλα Βιβλιοπωλεῖα.

ΑΠΟ ΤΟΥ ΚΑΤΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΟΥ ΓΑΜΟΥ

ΕΙΣ ΤΟΝ

ΚΑΤΑ ΣΥΝΑΙΝΕΣΙΝ ΓΑΜΟΝ

Παράδοξά τινα ἔθιμα παρὰ τοῖς
διαφόροις λαοῖς.

Ὁ γάμος, παρ' ἡμῖν, καθίσταται ἐγκυρος τότε μόνον, ὅποτεν ἐξασφαλίσθῃ ἡ ἀνεπιπρόσδοτος συναίνεσις τῶν συζύγων· τοῦτο ὅμως δὲν συμβαίνει πάντοτε. Αἱ ποικίλαι διατυπώσεις, αἱ συνήθειαι εἰσέτι εἰς πλείστας χώρας, ἀναμνησκούν τὴν ἐποχὴν, καθ' ἣν ὁ σύζυγος ὤφειλεν, ἢ νὰ ἀπαγάγῃ διὰ τῆς βίας τὴν σύζυγον ἢ νὰ τὴν ἀγοράσῃ διὰ χρημάτων, καὶ δεικνύουσι τὰς διαδοχικὰς βαθμίδας δι' ὧν κατωθώσαμεν νὰ φθάσωμεν εἰς τὸ ἰδεώδες τοῦ γάμου, τοῦ καθιερωθέντος ὑπὸ τῆς θρησκείας καὶ τοῦ νόμου, ἀσφαλίζοντων εἰς μὲν τὴν σύζυγον τὴν ἀξιοπρέπειαν, εἰς δὲ τὴν μητέρα τὴν ἠθικὴν ὑπεροχὴν.

Ἡ συνένωσις δύο ὑπάρξεων ἐλευθέρως ἀλλήλαις παραδιδόμενων, αἵτινες ἐνοῦσι τὰς τύχας τῶν, ὡν αἱ καρδίαι σκιρτῶσι καὶ ὑποφέρουσι ταυτοχρόνως, κατὰ τὴν συναίσθησιν τῆς τε λύπης καὶ τῆς χαρᾶς· ἰδοὺ πῶς σήμερον ἐννοεῖται ὁ γάμος.

Ἡ ἀνάγκη τοῦ ν' ἀφιέρωσις τις τὴν ζωὴν του εἰς ἐν ὃν ὅπερ ἀγαπᾷ, πληρῶν οὕτω τὸ κενὸν μονήρους ὑπάρξεως, ἢ ἐπιθυμία, ἣν αἰσθάνεται ὁ σύζυγος νὰ στολίσῃ τὴν κατοικίαν του, διὰ προσκλήσεως συντρόφου, ἀφιερῶν εἰς αὐτὴν τὰς ἀγνωτέρας θωπείας, ὁ πόθος τέλος τοῦ νὰ δημιουργήσῃ οἰκογένειαν, καὶ ζῆσιν ἐν μέσῳ ὄντων προσφιλῶν, τοιαῦτα εἶναι τὰ αἰσθήματα, ἅτινα διεγείρει ἢ ἰδέα τοῦ γάμου τοῦ εὐλογηθέντος ὑπὸ τῆς θρησκείας, καὶ καθιερωθέντος ὑπὸ τοῦ νόμου, ὅστις τοῦ μεταδίδει τὸν τύπον κοινωνικοῦ θεσμοῦ. Ἀλλ' ὁ γάμος δὲν εἶχε πάντοτε τὸν αὐτὸν εὐγενῆ καὶ ἱερὸν σκοπόν. Αἱ βραδεῖαι πρόοδοι τοῦ πολιτισμοῦ μόλις τὸ κατῴρθωσαν, διὰ τῆς ἀφομοιώσεως τῆς κοινωνικῆς τάξεως καὶ ἀξιοπρεπείας τῆς γυναικὸς μετὰ τῶν τοῦ ἀνδρός. Ἐπὶ πολὺν καιρὸν ἡ γυνὴ ἐθεωρεῖτο ὡς δούλη, ἣν ἠδύ-

νατό τις νὰ καθυποβάλλῃ εἰς τὰς πλέον ἐπιπόνους ἐργασίας. Παρὰ τοῖς βαρβάροις λαοῖς, ἢ ἀντίληψις αὕτη ὑφίσταται καὶ νῦν ἐτι, θεωρουμένης τῆς γυναικὸς ὡς εἶδους ἐμπορεύματος, ὅπερ κατὰ προτίμησιν ἀγοράζει τις ἢ ἐπιστρέφει. Ἐντεῦθεν τὰ ἔθιμα ἐκεῖνα ἐν ταῖς τελεταῖς τοῦ γάμου κατὰ διαφόρους ἐποχὰς καὶ χώραις, τὰ ὅποια ἐκπλήσσουν, τόσον διὰ τὸ βάρβαρον, ὅσον καὶ διὰ τὸ παράλογον αὐτῶν.

Ἄλλοτε ὁ σύζυγος ὤφειλε νὰ ἀπαγάγῃ τὴν σύζυγον.

Ὁ ἀπλούστερος τρόπος, τὸν ὅποτον συνέλαβεν ἐν πρώτοις ὁ ἀνθρώπινος νοῦς, διὰ τὸν βουλόμενον νὰ λάβῃ σύζυγον, ἦτο νὰ τὴν ἀπαγάγῃ. Εἰς τὰς πλέον μεμακρυσμένας ἐποχὰς τῆς ἱστορίας, ὅποτε ὁ ἀνθρωπος ἐνεθυμείτο εἰσέτι τοὺς προγόνους του, τοὺς ἐνδεδυμένους διὰ δέρματος ζῶων, ἢ ἀπαγωγὴ τῆς παρθένου σκαιότατα ἐνηργεῖτο, τοῦ ἀνδρός μεταχειριζομένου τὴν γυναῖκά του, μᾶλλον ὡς δούλην ἢ ὡς σύντροφον. Οὕτω, κατὰ τὴν ἰδρυσιν τῆς Ρώμης, οἱ τυχοδῶνται σύντροφοι τοῦ Ρωμύλου, οἱ θέλοντες νὰ νυμφευθῶσι καὶ σχηματίσωσιν οἰκογένειαν, εὔρισκον ἀπλούστατον ν' ἀρπάξωσιν ἀπὸ τοὺς συζύγους, καὶ πατέρας, τὰς γυναῖκας τῆς γείτονος φυλῆς. Ἐκ τούτου προήλθε καὶ τὸ περίφημον ἐπεισόδιον τῆς ἀρπαγῆς τῶν Σαβίνων.

Ἀρά γε νομίζετε, ὅτι τὸ ἔθιμον τοῦ δι' ἀρπαγῆς γάμου, ἐξηλείφθη ἀπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς γῆς; Οἱ Μαῦροι τῆς περιφερείας τοῦ Τσιὰδ. ἄλλον τρόπον δὲν γνωρίζουσι ἀπὸ τὴν ἀπαγωγὴν. Ὁ Αὐστραλός, θέλων νὰ νυμφευθῇ ἐνεδρεῖται ὡς κυνηγός, καὶ καταδιώκει εἰς τὰ δάση τὴν γυναῖκα τῆς ἐκιογῆς του. Συλλαμβάνων αὐτήν, δράττεται τῆς κόμης της, καὶ τὴν καταβάλλει, κτυπῶν διὰ τοῦ ροπαλοῦ του. Οἱ κτύποι οὗτοι κάποτε εἶναι τόσοσφοδροί, ὥστε ἐκ τῆς κεφαλῆς, καὶ τῆς ράχεως τῆς δυστυχοῦς τὸ αἷμα ῥεεῖ ποταμηδόν.

Τὸ ἔθιμον τοῦτα τῶν Μεσημβρινῶν χωρῶν ἀπαντᾶται καὶ παρὰ τοῖς κατοίκοις τοῦ Βορρᾶ. Εἰς τὴν Γροιλανδίαν, ὅποτεν εἰς αὐτόχθων ζήτησιν παρθένον, ἀφεύκτως αὕτη

θα λιποθυμήσῃ. Τοιαύτην φρίκην τῆ προξενεῖ, ἢ μέλλουσα ζωὴ της ὡς συζύγου. Εἴτα τρέχει εἰς τὰ ὄρη, ὅπου κεῖρει τὴν κόμην της εἰς ἐνδειξὴν ἀπελπισίας· ὁ μνηστὴρ ὄρμᾳ ἐπὶ τὰ ἴχνη της, τὴν συλλαμβάνει, ἐὰν κατορθώσῃ νὰ τὴν ἀνακαλύψῃ, καὶ τὴν ὀδηγεῖ εἰς τὴν καλύβην του, ὅπου τὴν δέρει ἀνηλεῶς.

Τελεταὶ συμβολίζουσαι τὰς ἀρπαγὰς τῶν παλαιῶν ἐτῶν.

Οἱ πλεῖστοι τῶν λαῶν ἐκπολιτιζόμενοι, ὄχι μόνον δὲν ἀποβάλλουσι τὰ βάρβαρα ταῦτα ἔθιμα, διατηροῦντες τὴν ἀνάμνησιν τοῦ παρελθόντος, ἀλλ' ἀπεναντίας τὰ πολλαπλασιάζουσι διὰ τῶν τελετῶν. Ἡ ἀπαγωγὴ ἀντικατέστησε τὴν πλαστὴν ἀρπαγὴν. Αὕτη ἦτο συμβολικὴ, ἐμφαίνουσα, ὅτι ἡ ὑπὸ τῆς ῥώμης τοῦ ἀνδρός καταβαλλομένη γυνὴ, ὡς νικηθεῖσα, ὤφειλε τῷ ἀνδρὶ πλήρη ὑποταγὴν. Ὁ ῥωμαϊκὸς γάμος δὲν εἶναι τι ἄλλο, παρὰ ἀναβάσεις ἐπὶ σκηνῆς τῆς πλαστῆς ταύτης ἀρπαγῆς.

Εἰς συγγραφεὺς ἰδοὺ πῶς ἐξιστορεῖ τὴν ἀφήγησιν κόρης, ἀρπαγῆς ὑπὸ τοῦ μνηστῆρος της :

« Ἡ οἰκία μας, δαφνοστόλιστος, ἀνέλαμπεν ἀπὸ τὰ πυρά, καὶ ἀντήχει ἀπὸ τὰς γαμηλίους ὠδὰς· ἡ δυστυχῆς μήτηρ μου μ' ἐκράτει ἐπὶ τῶν γονάτων της, προσαρμόζουσα τὸ νυμφικὸ μου στολίδι, καὶ με κατεφίλει εἰς τὸ μέτωπον. Αἰφνης, ἡ εἰσβολὴ ἀνδρῶν ἐνόπλων, με εἶψε γυμνά, κατετρόμαξε τοὺς ἐν τῇ οἰκίᾳ. Ἠλθον ἀνευ σκοποῦ φόνων ἢ λεηλασιῶν. Σχηματίσαντες πυκνὰς φάλαγγας, εἰσώρμησαν εἰς τὸ διαμέρισμά μας. Οὐδεὶς τῶν ἡμετέρων ἐσκέφθη νὰ τοὺς ἀποδιώξῃ ἢ ν' ἀντιστῇ. Τρέμουσα καὶ ἔξαλλος, ἐλιποθύμησα εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς μητρός μου, ἀπὸ τὰς ὁποίας ἦλθον ἐκεῖνοι νὰ με ἀποσπᾶσωσι. » Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον προσεποιεῖτο ὁ μνηστὴρ, ὅτι ἤρπαζε τὴν κόρην ἀπὸ τοὺς γονεῖς της, τὴν ὅποιαν εἶτα ἐν πομπῇ καὶ παρατάξει ὠδήγει εἰς τὴν κατοικίαν του, προηγούμενων μικρῶν παιδίων με πυροὺς ἀνημμένων, καὶ ἀκολουθούντων τῶν προσκεκλημένων, καὶ ἄσματα καὶ με χοροῦς. Τοῦτο δὲν ἦτο ἄλλο, παρὰ θεαματικόν τι, πρὸς τέρψιν τῶν ἀγαπώντων τὰς πομπὰς, τὰς τεχνικῶς διοργανουμένας, καὶ τοὺς χοροὺς τοὺς ἐξελλισσομένους ἐν μέσῳ ἀνθῶν ὑπὸ οὐρανὸν ἡλιόλουστον.

Ὑποθέσατε λαὸν φιλοπόλεμον, ὡς εἶναι οἱ Τάρταροι. Αἱ τελεταὶ αὐτῶν μεθ' ὅλον τὸ συμβολικόν των, φέρουν τύπον ἀγριότητος, δεικνουούσης τὸ φιλοπόλεμον καὶ τὴν κλίσιν πρὸς τὴν νομαδικὴν ζωὴν. Τὴν πρώτην τοῦ γάμου ὁ γαμβρός, ἐπὶ κεφαλῆς συνοδείας ἵππῶν, ὠπλισμένων δι' ὅπλων πολυτελῶν, ἐπιβαίνει πλουσίως ἐστολισμένου ἵππου, καὶ

καλπάζει πρὸς τὴν διεύθυνσιν τῆς σκηνῆς τῆς μνηστῆς του. Ἐκεῖ ἀφιππεύει, αὐτὸς δὲ ὡς καὶ πάντες οἱ προσκεκλημένοι ἐκφορτῶνται κάμηλον, ἣν μεθ' ἑαυτῶν οὔρουσι, συσσωρεύοντες τὰ δῶρα, συκείμενα ἀπὸ πολυτελεῖς τάπητας προσευχῆς, παχυτάτους καὶ χνουδῆς, φορέματα πολυτελῆ, λεπτοτάτης ὑφαντικῆς τέχνης, ἐφίππια, καὶ ὑποδήματα, ἐκ δέρματος πλομμιστοῦ κτλ. Εἶτα σχηματίζοντες πυκνὴν ὁμάδα, πάλλουσιν ἀνωθεν τῶν κεφαλῶν των, τὰ μακρὰ καὶ καμπύλα ξίφη των καὶ ἐφορτοῦν ἐντὸς τῆς σκηνῆς, ἀγρίως κραυγάζοντες. Ἄλλ' ἡ νεαρὰ κόρη ἐγκαίρως προειδοποιηθεῖσα, ἐκφεύγει τοῦ μνηστῆρος δι' ἑτέρου ἀνοίγματος τῆς σκηνῆς. Εἰς ἵππον τὴν περιμένει, ἵππεύει καὶ ὄρμᾳ καλπάζουσα ἐπὶ τῆς ἀχανοῦς καὶ γεγυμνωμένης στέπας, σφίγγουσα εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς ἀρνίου ἢ ἐρίφιον. Οἱ ἄνδρες ὄρμουσιν καὶ αὐτοὶ εἰς καταδίωξιν της, ἀλλ' ἐμποδίζονται ὑπὸ τῶν συγγενῶν, καὶ αὐτῶν ἐφίππων. Τουφεκισμοὶ ἀνταλλάσσονται, ἀλλαλάζοντες δὲ καὶ χειρονομοῦντες πυροβολοῦν ὁ εἰς ἐναντίον τοῦ ἄλλου, ἐννοεῖται διὰ βολῶν ἀσφαίρων· ἡ ἐφίππος αὕτη καταδίωξις δὲν λαμβάνει πέρας, παρὰ ὅταν ὁ μνηστὴρ εὐτυχῆσῃ νὰ φθάσῃ τὴν μνηστῆν, καὶ τὴν ἀφαιρέσῃ τὸ ἀρνίον.

Ἀλλ' ἂν ἐπιθυμῆ τις νὰ ἴδῃ ὁμοίως φρενητιώδεις ἵπποδρομίας, δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ μεταβῇ μακρὰν. Ἐν τῇ Μεγάλῃ Βρεττανίᾳ, εἰς τὴν χώραν τῆς Οὐαλλίας, ἐβλεπέ τις πρότινος καιροῦ ἐφίππου συνοδείας καλπαζούσας ἐπὶ γῆς ξηρᾶς καὶ βραχώδους, ὑπὸ τάπητα ἰόχρουν καὶ ὑπέρυθρον. Ἐν τῇ μελαγχολικῇ καὶ μονοτόνῳ ταύτῃ χώρᾳ ἐνθα εἰσέτι περιίπτανται τὰ φάσματα τῶν διηγῆσεων τοῦ Μεσαιῶνος, τοιοῦτόν τι θέαμα θ' ἀνεπόλει τοὺς μάγους τῆς τότε ἐποχῆς, οἵτινες ἐφίπποι καὶ ὡς φάσματα διέσχίζον τὰς μεγάλας ἐκτάσεις τῶν πεδιάδων. Οὐδὲν τούτων ἦσαν οἱ μνηστῆρες μετὰ τῶν φίλων των, ἐφίπποι, καλπάζοντες, καὶ καταδιώκοντες, τὴν μνηστῆν, καθημένην ὀπισθεν τινὸς τῶν συγγενῶν της, ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἵππου.

Τὸ βέβαιον εἶναι, ὅτι τοιοῦτου εἶδους σκηναὶ ἀπαγωγῆς δὲν εἶναι καὶ ἐπικίνδυναι. Ἐν τούτοις, δυνατὸν καὶ νὰ καταστῶσι τοιαῦτα ἐνδεχόμενον ἢ πλαστὴ πάλη, νὰ καταλήξῃ εἰς πραγματικὴν ρῆξιν καὶ αἱματοχυσίαν. Ἐπὶ παραδείγματι, εἰς τὴν Νέα Ζηλανδίαν, ὅπου αἱ νεαραὶ κόραι εἶναι ἐπίσης ῥωμαλέαι ὅσον καὶ οἱ ἄνδρες, πάλη πεισματώδης συνάπτεται, ἐνδύματα καταξεσχίζονται, μόλις δὲ μετὰ πάλην λυσσώδη πολλῶν ὤρων, κατορθοῦσιν ὁ σύζυγος νὰ σύρῃ τὴν σύντροφόν του εἰς τὴν σκηνὴν του. Ἐὰν ἠττηθῇ οὗτος, ὁ γάμος διαλύεται. Οὐδεμίαν Νέα Ζηλανδῆ θὰ συγκατετίθετο νὰ λάβῃ σύζυγον ἀνδρα, ἐστερημένον ῥώμης καὶ θάρρους διὰ τὸν πόλεμον.

Μέχρι τούδε είδομεν τὸν μνηστῆρα ἀπάγοντα τὴν μνηστὴν του, ἀλλὰ κὼρη ἀπάγουσα τὸν μέλλοντα σύζυγόν της, ἰδοὺ τὸ μάλον ἀξιοπεριέργον. Τοῦτο δὲ συμβαίνει εἰς ἐπαρχίαν τινὰ τῆς Ἀρμενίας, ἐν Μιγγυρία. Μετὰ τὸ τελευταῖον γαμήλιον δεῖπνον, ὁ σύζυγος τρέχει καὶ κρύπτεται, εἴτε εἰς τὸ ὕψος δένδρου τινός, εἴτε εἰς γωνίαν τινὰ τῆς οἰκίας. Οἱ συγγενεῖς καὶ φίλοι τῆς νεονύφου, προσπαθοῦν νὰ τὸν εὑρουν. Ἀμα ὡς ὁ δραπετῆς ἀνακαλυφθῆ, προσποιεῖται ἀντίβου, ἀλλ' οἱ συγγενεῖς ὠθοῦντες αὐτὸν βιαίως τὸν ὀδηγοῦσιν εἰς τὴν γαμήλιον οἰκίαν.

("Ἔπεται τὸ τέλος)

z.

Δ. Ν. ΤΟΛΣΤΟΗ

ΚΥΡΙΟΣ ΚΑΙ ΔΟΥΛΟΣ

ΔΙΗΓΗΜΑ

(Κατὰ μετάφρασιν Π. Ἀξιώτου).

— Με συμπάθειο, Βασίλη Ἀνδρέιτς, δὲ γένεται, πρέπει νὰ χαιρετίσωμε, εἶπεν ὁ γέρον.

Ἡ θεὰ καὶ ἡ ὁσμὴ τῆς βότκας, μάλιστα τὴν καθὼς ἦτο παγωμένος καὶ ἀπνηδυθώς, κατεσύγχιζαν τὸν Νικήταν. Συνωφρώθη καὶ ἀποτινάξας τὴν χιόνα ἀπὸ τὸν πῖλον καὶ τὸν ἐπενδύτην, ἔστη πρὸ τῶν εἰκόνων, καὶ, ὡσὰν κανένα νὰ μὴ ἐβλεπε, τρεῖς ἑσταυροκοπήθη καὶ ἐπροσκύνησε τὰς εἰκόνας. Κατόπιν, στραφείς πρὸς τὸν γέροντα οἰκοδεσπότην, ἐκλινε πρὸ αὐτοῦ πρῶτον, ἔπειτα πρὸ τῶν λοιπῶν δαιτυμόνων, κατόπιν πρὸ τῶν γυναικῶν, τῶν ἰσταμέων περὶ τὴν ἐστίαν, τοὺς συνεχάρη διὰ τὴν ἑορτὴν καὶ ἤρξατο νὰ ἐκδύεται, μὴ προσέχων εἰς τὴν τράπεζαν.

— Καὶ εἶσαι δά, μπάριμπα, κατάσπρος, εἶπεν ὁ πρωτότοκος ἀδελφός, βλέπων τὸ καταχινισμένον πρόσωπον, τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ τὸ γένειον τοῦ Νικήτα, ὅστις, ἀποβαλὼν τὸν ἐπενδύτην, τὸν ἐτίναξεν ἐκ νέου, τὸν ἐκρέμασε παρὰ τὴν ἐστίαν καὶ ἐπλησίασεν εἰς τὴν τράπεζαν. Τοῦ ἐπρόσπεραν ἐπίσης βότκων. Καὶ ἦτο στιγμὴ πάλης μαρτυρικῆς: διότι παρ' ὀλίγον ν' ἀρπάσῃ τὸ ρακοπότηρον καὶ νὰ κενώσῃ διὰ μίαν εἰς τὸ στόμα τὸ ἀρωματωδες, διαφανές ὑγρὸν· ἀλλ' ἔρριψε τὸ βλέμμα ἐπὶ τοῦ Βασίλη Ἀνδρέιτς, ἐνθυμήθη τὸ ὄρκον του, τὰ θυσιασθέντα ὑποδήματα, τὸν βαρελοποιὸν καὶ τὸν μικρόν του, ὃν εἶχεν ὑποσχεθῆ διὰ τὴν ἄνοιξιν, ἀνεστέναξε καὶ ἤρνηθη.

— Δὲν πίνω, φχαριστῶ πολὺ, εἶπε συνοφρωθείς κ' ἐκάθησε πρὸς τὸ δεῦτερον παράθυρον, ἐπὶ ἐδάλιου.

— Καὶ πῶς ἔτσι; εἶπεν ὁ πρωτότοκος ἀδελφός.

— Ἔτσι, δὲν πίνω, εἶπεν ὁ Νικήτας, μὴ ἐγείρων τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἀλλὰ κύπτων ἐπὶ τοῦ μύστακος καὶ τοῦ γενείου του καὶ διαλύων τοὺς ἐπ' αὐτῶν σταλακτίδας.

— Δὲν εἶνε γι' αὐτόν, εἶπεν ὁ Βασίλη Ἀνδρέιτς, τραγανίζων πλακούντιον μετὰ τὸ ποτόν.

— Τότες τσάϊ εἶπεν ἡ περιποιητικὴ γραῖα. — Φαίνεται ἐπάγασε ὁ καυμένος. Αἶ, σεῖς κυράδες, τί κάνετε μὲ τὸ σαμοβάρι;

— Ἔτοιμο, ἀπήντησε νέα γυνὴ καὶ ἐκτινάξασα μὲ τὸ πκραπέτασμα τῆς ἐπίτας τὸ ἀπειλοῦν νὰ χυθῆ κλειστόν σαμοβάρι, μὲ δυσκολίαν τὸ μετέφερε, τὸ ἐσέχωσε καὶ τὸ ἀπέθεσε μετὰ κρότου ἐπὶ τῆς τραπέζης.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Βασίλη Ἀνδρέιτς διηγεῖτο πῶς ἀπεπλανήθησαν, πῶς ἐπέστρεψαν δις εἰς τὸ

αὐτὸ χωρίον, πῶς περιεπλανῶντο καὶ πῶς ἀπήντησαν τοὺς μεθυσμένους. Οἱ οἰκοδεσπότες, ἀπορῶντες δι' ὅλα αὐτὰ, ἐξήγουν, ποῦ καὶ διατί ἐπλανήθησαν καὶ τίνας ἦσαν οἱ μεθυσμένοι, οὓς εἶχον ἀπαντήσῃ καὶ τοὺς ἡρμηνεῦσιν, πῶς πρέπει νὰ ταξειδεύσουν.

— Ἐδῶ ἕως τοὺς Μάλτσανοφκα, ἕνα πικράκι μπορεῖ νὰ φτάσῃ, μόνο νὰ ἐπιτύχῃ τὸ γύρισμα ἀπ' τὸ δρόμο, ποῦ φαίνονται κάτι χαμῶδενδρα. Καὶ σεῖς δὲν μπορεῖτε νὰ πάτε! ἔλεγεν ὁ δημογέρον.

— Ἡ καλλίτερα νὰ ξενυχτίσετε. Ἡ γυναῖκες θὰ σὰς στρώσουν, τοὺς ἐσυμβούλευεν ἡ γερόντισσα.

— Τὴν αὐγὴ θὰ φεύγατε, ἡ καλλίτερη δουλιὰ, συνεφώνει καὶ ὁ γέρον.

— Ἀδύνατο, ἀδελφὴ. Δουλιὰς εἶν' αὐτές! εἶπεν ὁ Βασίλη Ἀνδρέιτς, — σοῦ ἐφυγε μὴ ὦρα — ἔχασες ἕνα χρόνον, ἐπρόσθεσεν, ἐνθυμηθεῖς τὸ δάσος καὶ τοὺς ἐμπόρους ὅτινες ἠδύναντο νὰ τοῦ τὸ ἀρπάξουν. Θὰ φτάσωμε, δὲν εἶν' ἀλήθεια; εἶπεν ἀποταθείς πρὸς τὸν Νικήταν.

Ὁ Νικήτας ἐβράδυνε ν' ἀπαντήσῃ, ὡσὰν νὸ τὸν ἀπερρόφα ἢ φροντίς τοῦ καθαρισμοῦ τῶν γενεῶν καὶ τοῦ μύστακος.

— Σέρω, μὴ λάχῃ καὶ ξαναχάσωμε τὸ δρόμον, εἶπε σκυθρωπός. Ἦτο δὲ σκυθρωπός ἀπὸ μεγάλην ὁδὸν βότκας, τὴν ὁποίαν μόνον τὸ τέιον, ἠδύνατο νὰ σέβῃ καὶ αὐτὸ δὲν τοῦ εἶχε προσφερθῆ ἀκόμη.

— Μὴ κιλὰ, ἐμεῖς μόνο στὸ μέρος τῆς στροφῆς νὰ φτάσωμε, ἔπειτα δὲν εἶναι κανένας φόβος: ἔχομε τὸ δάσος εἰς τὸ τέλος, εἶπεν ὁ Βασίλη Ἀνδρέιτς.

— Ὅπως θέτε, Βασίλη Ἀνδρέιτς, νὰ φύγωμε, ὡς φύγωμε, εἶπεν ὁ Νικήτας λαβὼν τὸ προσφερθὲν εἰς αὐτὸν ποτήριον τεῖου.

— Νὰ πιούμε τὸ τσάϊ μας καὶ δρόμον.

Ὁ Νικήτας δὲν ἀπεκρίθη, ἐκίνησε μόνον τὴν κεφαλὴν καὶ, μετὰ προσοχῆς κενώσας τὸ τέιον ἐντὸς τοῦ πινακιδίου, ἤρξατο θερμαίνων εἰς τὸν ἀτμὸν τὰς παγωμένας του χεῖρας. Κατόπιν, ἀποκόψας διὰ τῶν ὀδόντων ἐλάχιστον τεμάχιον σακχάρους, ἐχαίρεισε τοὺς οἰκοδεσπότες καὶ εἶπε: — Γεῖά νάχετε — καὶ ἐρρόφησε τὸ θερμαντικὸν ὑγρὸν.

— Δὲ γίνεταί νὰ μᾶς συνοδεύσῃ κανένας εἰς τὴν στρῶφῃ; εἶπεν ὁ Βασίλη Ἀνδρέιτς.

— Γρατὶ ὄχι; εἶπεν ὁ πρωτότοκος υἱός. — Ὁ Πέτρος θὰ ζέψῃ καὶ θὰ βῆθῃ μαζὶ σας εἰς τὸ γύρισμα.

— Ζέψε τὸ λοιπὸν, παλληγάρι, κ' ἐγὼ θὰ σ' εὐχαριστήσω, ἤσυχασε.

— Γρατὶ νὰ πειράζεσαι, ἀγάπη μου; εἶπεν ἡ εὐπροσήμερος γραῖα. — Ἐμεῖς, μὲ μεγάλη μας εὐχαρίστησι.

— Πετρούχα, πήγαίνε ζέψε τὴν φορὰδα, εἶπεν ὁ πρωτότοκος υἱός.

— Εὐθύς, εἶπε μεριδιῶν ὁ Πέτρος καὶ ξεκομασὰς ἀμέσως τὸν πῖλόν του ἔσπευσε νὰ ζεύσῃ.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ ὁμιλία ἐπανῆλθεν εἰς τὸ σημῖον ἐκεῖνο, ὅπου εἶχε μείνη καθ' ἣν ὥραν ὁ Βασίλη Ἀνδρέιτς ἐπλησίασε τὸ παράθυρον. Ὁ γέρον παρεπονεῖτο εἰς τὸν γείτονα δημογέροντα κατὰ τοῦ τρίτου υἱοῦ, μὴ ἐνθυμηθέντος αὐτὸν εἰς τὴν ἑορτὴν, ἐνῷ εἰς τὴν γυναικῆ του ἔστειλε δῶρον ἕνα γαλλικὸν μανδύλι.

— Οἱ νέοι φεύγουν ἀπ' τὰ χέρια μας, ἔλεγεν ὁ γέρον.

— Καὶ πῶς φεύγουνε, εἶπεν ὁ δημογέρον — δὲ γένεται τίποτε μ' αὐτοὺς. Ἐχομε μυαλὸ μεγάλο τώρα. Νὰ ὁ Δημότσκη ἔσπασε τὸ χερὶ τοῦ πατέρα του. Ἀπὸ τὸ πολὺ μυαλὸ, φαίνεται.

Ὁ Νικήτας ἠκροῦτο, παρετήρει τὰ πρόσωπα, ἐπιθυμῶν, προφανῶς, νὰ λάβῃ καὶ αὐτὸς μέρος εἰς τὸν διάλογον, ἀλλ' ἦτο ὄλιως ἀπρησολημένος μὲ τὸ τέιον καὶ μόνον ἐπεδοκίμαζε κινῶν τὴν κεφαλὴν. Ἐρρόφα τὰ ποτήρια τὸ ἐν μετὰ τὸ ἄλλο καὶ ἠσθάνετο αὐξανομένην βαθμηδὸν τὴν θερμότητα καὶ τὴν εὐχαρίστησιν. Ὁ διάλογος ἐξηκολούθει ἐπὶ πολὺ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ πάντοτε θέματος· συζητήτων περὶ τῆς ἐκ τῶν διαρρέσεων βλάβης καὶ δὲν ἦτο φαίνεται διάλογος ἀφηρημένος, ἀλλ' ἐπρόκειτο περὶ τῆς ἐν τῷ ἴδιῳ οἴκῳ διαρρέσεως, τὴν ὁποίαν ἀπῆτει ὁ δεῦτερος υἱός, ἐκεῖ παρακαθήμενος σκυθρωπός καὶ σιωπῶν. Ἦτο προφανῶς τὸ ζήτημα τρυφερόν καὶ ἀπρησολοῖ τοὺς οἰκείους ὅλους, ὅτι: εἰς ὅμως, εἰς εὐπροσπειας, δὲν συνεζήτησαν τὰ ἰδιαίτερα τῶν ἐνώπιον ξένων. Ἐν τέλει ὅμως ὁ γέρον δὲν ἐκρατήθη καὶ μὲ φωνὴν κλαυθυμῶν ὠμίλησε, δηλώσας ὅτι δὲν θὰ ἐπιτρέψῃ καμμίαν διαίρησιν, ἐνόσφ ζῆ, ὅτι τὸ σπιτί του εἶνε σὰν ποῦ θέλει ὁ θεός, ἐνῷ, ἂν διαίρηθεοῦν — θὰ χαθοῦν ὅλοι.

— Ἀπαράλλακτα σὰν τοὺς Ματθέγεφ, εἶπεν ὁ δημογέρον. — Ἦταν σπιτί μὲ τὰ ὅλα του ἔχωρισαν, κανεῖς τῶν δὲν ἔχει τίποτα.

— Αὐτὸ θές καὶ σύ, εἶπεν ὁ γέρον πρὸς τὸν υἱόν. Ὁ υἱὸς δὲν ἀπήντησε καὶ ἐπῆλθε σιγῇ δυσάρεστος, ἣν διέκοψεν ὁ Πέτρος, ζεύσας ἤδη τὴν ἵππον καὶ ἐπιστρέψας εἰς τὴν καλύβην ὀλίγας στιγμᾶς πρὸ τούτου, καὶ καθ' ὅλον τὸ διάστημα μεριδιῶν.

— Καὶ ὁ Πούλσην ἔχει μῦθο, εἶπε. — Ἐδωκε ὁ πατέρας στὰ παιδιὰ μὴ σκούπα, νὰ τῆνε σπάσουν. Ὁλόκληρη δὲν τὴν ἔσπασαν, χωριστὰ ὅμως κάθε βεργαράκι, τὸ κατάφεραν. Ἔτσι κ' αὐτὸ, εἶπε μεριδιῶν μὲ τὸ στόμα ὀλάνοικτον. — Καὶ ἐπρόσθεσε — ἔτοιμα!

— Πάμε τὸ λοιπὸν, σὰν εἶν' ἔτοιμα, εἶπεν ὁ Βασίλη Ἀνδρέιτς. — Ὅσο γὰρ τὴ μερασιά, ἐσύ, παπποῦ, μὴν ἀκούς. Ἐσύ τὰ δουλέψεις, — ἐσύ σαι καὶ ναϊκούρης. Ἀναφέρσου στὸν εἰρηνοδίκη. Ἐκεῖνος τὰ διορθώνει.

— Τέτοια μῦθη ἐσέχωσε, τέτοια μῦθη, ἐξηκολούθει νὰ λέγῃ κλαυθυμῶς ὁ γέρον, ποῦ δὲν κάνεις τίποτα μαζὶ του. Ἐτρελλάθηκε δίχως ἄλλο.

Ὁ Νικήτας ἐν τούτοις, ῥοφήσας τὸ πέμπτον ποτήριον τοῦ τεῖου δὲν τὸ ἀνέτρεψε, ἀλλὰ τὸ ἀπέθεσε πλαγίως μὲ τὴν ἐλπίδα ὅ,τι θὰ τοῦ εἰ-

ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ

Χαρὰ στὰ Χελιδόνια ποῦ πετάξανε
Σ' ἄλλες μεριές μὲ ὀλόταχα φτερά
Δὲν εἶδανε τὴ γῆ στὸ νεκροκρέββατο
Σαβανομένη ἀπὸ τὰ φύλλα τὰ ξερά!

Χαρὰ σὲ σένα, ἀγάπη μου, ποῦ πέταξες
Στὸν οὐρανὸ πρὶν νάρθῃ ἡ χειμωνιά
Καὶ τώρα ἀπ' τὸν παντοτεινὸν παράδεισο
Βλέπεις τὴ γῆ λευκοντυμένη στὴ χιονιά...

Μ' ἄλλοίμονο σὲ μένανε ποῦ ἀνώφελα
Στὸν πλάστη πάντα κράζω πῶς ποθῶ
Νὰ πάρῃ τὴν ψυχὴ μου... καὶ στοῦ τάφου σου
Τὸ μαραμμένο νὰ τὴν δώσῃ τὸν ἀνθὸ!!
Παρίσιοι Νίκος Μαρσέλλος

H ANNA

Μὲ δόξες ἐγεννήθηκε τὸ θεριστὴ ἡ Ἄννα
Ἦχει παπποῦ πρωτόπαπα καὶ Δήμαρχο πατέρα...
τὴν ανατρέφει ἀκούραστη χωριατοπούλα μάννα,
καὶ τὴ γλυκονταντεύουσε ἡ θιὲς τῆς νύχτα-μέρα.

Χαρὰ στο τοῦ πρωτόπαπα τὸ τυχερὸ τ' ἀγγόνι!
Χρωματιστὰ ἢ ξαδέρρες του τοῦ πλέκουνε σκαλτσούνια·
τοῦ κόβει ἡ δασκάλισσα ἀπροροχηάκια — χιόνι,
καὶ τὴν τσοῦπρες τοῦ εἰσπράχτορα τοῦ στρώνουνε τὴν
(κούνια).

Τῆς γειτονιάς ἡ ἔμορφος τὴ βγάουσε σιργιάνι...
κ' ἀπ' τὰ φιλιὰ τῆς κάνουνε στὰ μάγουλα σημάδια·
Σὰν πέρνει ν' ἀποστάσ' ἡ μιά, ἡ ἄλλη τῆνε πιάνει
Τσαρίνας βυζανιάρικο δὲ θάχε τέτοια χάδια.

Χαρὰ στο τοῦ πρωτόπαπα τὸ τυχερὸ τ' ἀγγόνι!
Μοσχοβολᾷ ἡ καινούρια του, κυπαρισσένια κούνια...
τὸ ντύνει ἡ δασκάλισσα ἀπροροχηάκια — χιόνι,
καὶ πλουμιστὰ ἢ ξαδέρρες του τοῦ πλέκουνε σκαλ-
(τσούνια).

Ἄρτια 15 Μαΐου 1901

A. Γαβρίλης.

δαν και ἔκτον. Νερὸν ὁμως εἰς τὸ σαμαθῆρ δὲν ὑπῆρχε πλέον, οὔτε ἡ οἰκοκυρὰ τοῦ ἐπιόσφενεν ἄλλο, ἀλλὰ καὶ ὁ Βασίλη 'Ανδρέιτς ἤρχισε νὰ ἐνδύεται. Τί νὰ κάμη καὶ ὁ Νικήτας; ἠγέρθη καὶ αὐτὸς ἔβαλε ὀπίσω εἰς τὴν ζαχαροθήκην τὸ πανταχόθεν περὶδοαγαμῆνον τεμάχιον ζαχάρους, ἐσπόγγισε μὲ τὸ κράσπεδον τοῦ ἐνδύματος τὸ καθιδρόν πρόσωπόν του καὶ πῆγε νὰ φορέσῃ τὸν ἐπενδύτην.

Ἐνδύθει, ἀνεστéναξε βαρέως, εὐχαριστήσας δὲ τοὺς οἰκοδεσπότης καὶ ἀποχαιρετίσας αὐτούς, ἐξῆλθε τοῦ θερμοῦ, φωτεινοῦ δωματίου εἰς τὸν ψυχρὸν, πλήρη βοῆς ἐκ τοῦ εἰσορμῶντος ἀνέμου καὶ καταφόρτον ἐκ τῆς ἀπὸ τὰς βωγμῆς τῆς θύρας εἰσέρχουμένης χιόνος, πρόδομον, ἐκείθεν δὲ εἰς τὴν ζοφεράν αὐλὴν.

Ὁ Πέτρος φορῶν μηλωτήν, ἴστατο μὲ τὸν ἵππον του ἐν τῷ μέσῳ τῆς αὐλῆς καὶ ἀπήγγελε, μειδιῶν, στίχους ἐκ τοῦ Πάουλιων. Ἔλεγε. «Ἡ θύελλα μὲ σύννεφα τὸν οὐρανὸ σκεπάζει, τὸ χιόνι στροβιλίζει, ὡσὰν θεριὸ μουγγρίζει, ἢ κλαίει σὰν παιδί». Ὁ Νικήτας ἐποδοκίμαζε διὰ τῆς κεφαλῆς, ἐνῶ διηυθτεῖται τὰ ἡνία.

Ὁ γέρον, προπέμπων τὸν Βασίλη 'Ανδρέιτς, ἐκράτει φανόν, ὅστις ὁμως εὐθὺς ἐσθέσθη, μόλις ἐξῆλθον εἰς τὸν πρόδομον. Καὶ εἰς τὴν αὐλὴν ἀκόμη ἐφαίνετο ὅτι ἡ χιονοθύελλα ἐξω ἐμαίνετο ἰσχυρότερα.

«Καιρὸς μιὰ φορά!» διενόηθη ὁ Βασίλη 'Ανδρέιτς· «δὲν εἶν' παράξενον νὰ μὴ φτάσωμε, μὰ διαφορετικὰ δὲ γίνεται, ἔχω δουλιές! Ἐπειτα καὶ ἐτοιμάσθηκα πλὴ καὶ τὸ ἄλογο τοῦ νοικοκύρη εἶνε ζεμένο. Θὰ φτάσωμε, πρῶτα ὁ θεός». Ὁ γέρον οἰκοδεσπότης ἐπίσης ἐσκέπτετο ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ φύγουν πόσα ὁμως δὲν τοὺς εἶπε γὰ νὰ μείνουν καὶ δὲν τὸν ἄκουσαν. «Μπορεῖ ἐγὼ σὰ γέρον νὰ φοβᾶμαι, αὐτοὶ ὁμως θὰ φτάσουν», διενοεῖτο— «Καὶ τὸ ἐλάχιστο, θὰ πλαγιάσωμε στὴν ὠρα μας. Χωρὶς μπελάδες.

Ὁ Πέτρος ἐπίσης εἶδε τοῦ ταξιδιῶν τὸ ἐπικίνδυνον καὶ ἠσθάνετο ταραχὴν, διὰ κανένα ὁμως λόγον δὲν θὰ εἰδείκνυε τὰ αἰσθήματά του καὶ ἐπετηδεύετο τὸν γενναῖον, προσποιούμενος ἄκραν ἀφοβίαν καὶ οἱ στίχοι ἐκείνοι περὶ τοῦ πῶς «τὸ χιόνι στροβιλίζει» τὸν ἐνεθάρρυναν καθ' ὅσον ἐξέφραζον ἐντελῶς ὅ,τι συνέβαιναν ἐξω. Ὡς πρὸς δὲ τὸν Νικήταν, αὐτὸς δὲν ἠθελε διόλου νὰ φύγουν, πρὸ πολλοῦ ὁμως εἶχε συνειθίσῃ νὰ μὴν ἔχῃ ἰδίαν θέλησιν καὶ μόνον νὰ ὑπηρετῇ ἄλλους. Εἰς τὸν τρόπον ὡστε δὲν ἐκράτησε κανεὶς τοὺς ἀναχωρῶντας ὁδοιπόρους.

V

Ὁ Βασίλη 'Ανδρέιτς ἐπλησίασε τὸ ἔλκηθρον, μόλις διακρίνων αὐτὸ ἐν τῷ σκότει, εἰσῆλθεν ἐντὸς αὐτοῦ καὶ ἔλαθεν εἰς χεῖρας τὰ ἡνία.

— Πέρασε μπρός! ἀνέκραξε.

Ὁ Πέτρος, γονατιστὸς εἰς τὴν ἀπλοσταριάν του (1) ἀπέλυσε τὸν ἵππον του. Ὁ Καστανός,

(1) Εὐρύχωρον ἔλκηθρον ἐν χρήσει παρὰ τοῖς χωρικοῖς.

πρὸ πολλοῦ ἤδη χρεμετίζων, καθὸ ὁσφραίνόμενος ἐμπρός του φορβάδα, ἔτρεχε κατόπιν τῆς καὶ ἐξῆλθον εἰς τὴν ὁδόν. Διέσχισαν ἐκ νέου τὸ χωριὸν καὶ τὸν αὐτὸν ἐκείνον δρόμον, διηλθον πρὸ τῆς ἰδίας ἐκείνης αὐλῆς, μὲ τὰ κρεμαστὰ παγωμέν' ἀσπρόρουχα, τὰ ὅποια τώρα δὲν ἐφαίνοντο πρὸ τοῦ αὐτοῦ ἀμαξοστασίου, κεκαλυμμένου, σχεδὸν μέχρι στέγης, ἀπὸ τὴν χιόνα ἥτις ἀκατάπαυστα ἐχύνετο ἀπ' αὐτοῦ· πρὸ τῶν αὐτῶν ἐκείνων λύγων, αἴτινες ἐθορύβουν, καὶ ἐσύριζον καμπτόμεναι ἀπὸ τὸν ἄνεμον, — καὶ ἐξῆλθον ἐκ νέου ἐν μέσῳ τοῦ χιονώδους, ἄνωθεν καὶ κάτωθεν μυκωμένου πελάγου. Ὁ ἄνεμος τὸσση δυνατὸς ἦτο, ὥστε ὅταν ἐφύσα πλαγίως καὶ οἱ ἐπιβάται ἐστρέφοντο κατ' αὐτοῦ, ἐρριπτε τὸ ἔλκηθρον εἰς τὴν μίαν τῶν πλευρῶν καὶ μετετόπιζε τὸν ἵππον ἐκ τῆς εὐθείας. Ὁ Πέτρος ἔτρεχεν ἐμπρός μὲ τὸν εὐρύν τριποδισμόν τῆς καλῆς του φορβάδος καὶ μὲ θαρραλέα, ἔστιν ὅτε, ἀναφωνήματα. Ὁ Καστανὸς τὴν ἠκλούθει ταχύς.

Μετὰ ὁδοιπορίαν δέκα λεπτῶν, ὁ Πέτρος ἐστράφη καὶ εἶπε κάτι μεγαλοφώνως. Ἀλλ' ἔνεκα τοῦ ἀνέμου, δὲν τὸν ἤκουσαν, οὔτε ὁ Βασίλη 'Ανδρέιτς, οὔτε ὁ Νικήτας, ἐμάντευσαν ὁμως, ὅτι ἔφθασαν εἰς τὴν καμπὴν τοῦ δρόμου. Πράγματι, ὁ Πέτρος ἐστράφη δεξιᾶ καὶ ὁ ἄνεμος, πλαγίως μέχρι τοῦδε, ἐπνευσεν ἐκ νέου ἐναντιος, δεξιόθεν δέ, διὰ μέσου τῆς χιόνος, ἐφάνη κάτι τι μελανόν. Ἦτο θάμνος ἐπὶ τῆς καμπῆς.

— Ἀμέτε στοὺ θεοὶ!

— Εὐχαριστοῦμε, Πέτρο!

— Μὲ σύννεφα ἡ θύελλα τὸν οὐρανὸ σκεπάζει, ἐφώνησεν ὁ Πέτρος καὶ ἐγένετο ἄφαντος.

— Εἶδες ἐκεῖ τί στιχοῦργός, εἶπεν ὁ Βασίλη 'Ανδρέιτς καὶ ἀνεκίνησε τὰ ἡνία.

— Ναί, καλὸ παλληκάρη, χωριανὸς καθαυτό, εἶπεν ὁ Νικήτας.

Ἐπρωχώρασαν. Ὁ Νικήτας περιτυλιχθεὶς καὶ βυθίσας τὴν κεφαλὴν εἰς τοὺς ὤμους εἰς τρόπον ὥστε τὸ μικρὸν του γένειον τοῦ περιέβαλλε τὸν λαιμόν, ἐκάθητο σιωπῶν, προσπαθῶν νὰ μὴ χάσῃ τὴν ἐκ τοῦ τείου θερμότητα. Ἐνώπιόν του ἔβλεπεν ἐκτεινόμενα εἰς εὐθείας γραμμάς, τὰ ἀντιρρῦμα τοῦ ἔλκηθρου, ἅτινα τὸν ἠπάτων ἀδικώπως, φαινόμενα ὡσὰν ὁρόμος βατός, — τὰ διακινούμενα τοῦ ἵππου ὀπίσθια, μὲ τὴν πρὸς ἐν μέρος ἐστραμμένην καὶ εἰς κόμβον προσδεδεμένην οὐράν, ἀπώτερον δέ, ἐμπρός, τὸ ὑψηλὸν τόξον καὶ τὸν ταλαντευόμενον τράχηλον καὶ κεφαλὴν τοῦ ἵππου μὲ τὴν ἀνεμιζομένην του χαίτην. Ἐνίστε διέκρινε πασσάλους, ἀπόδειξις ὅτι εὐρίσκοντο, τὸ γέ νῦν ἔχον, ἐπὶ τοῦ βατοῦ δρόμου καὶ δὲν τὸν ἐμελλε.

Ὁ Βασίλη 'Ανδρέιτς διηύθυνε, ἀφίνων τὸν ἵππον ἐλευθέρων εἰς τὴν πορείαν του Ὁ Καστανὸς ὁμως, μ' ὅλον ὅπου εἶχεν ἀνασάνη εἰς τὸ χωριόν, ἔτρεχε χωρὶς ὀρεξίν καὶ ἐφαίνετο ὡσὰν νὰ ἤλασσε δρόμον, εἰς τρόπον ὥστε ὁ Βασίλη 'Ανδρέιτς, οὐχὶ ἀπαξ τὸν ἐβίασε νὰ μὴ παρεκκλίνῃ.

«ΜΙΑ ΜΥΣΤΙΚΗ ΦΩΝΗ»

(29 Μαΐου—1453)

Στὸ ἀκρογιάλι κάτω
μιὰ μέρα περπατοῦσα
νὰ βυθισθῶ ποθοῦσα
στὰ γαλανὰ νερά

Σὰν λάδι ὄλ' ἡ θάλασσα
ἀκίνητοῦσε πέρα
δὲν γνώριζεν ἀέρα
ἢ ἀκρογιαλιά αὐτή.

Ἐξαφνα ἐπνευσε γλυκὰ
μυρόβολο ἀέρι
ἐρχόταν ἀπ' τὰ μέρη
τὰ μαῦρα τῆς σκλαβιάς

Πρῶτη φορά δροσιότικα
μὲ τέτοιο ἀεράκι
ποῦ μόνον στὸ κλαράκι
τῆς Ἀνοιξῆς γελᾷ

Κι' ἀπὸ τ' ἀέρι ἐξαφνα
γλυκειὰ φωνὴ ἐβγήκε,
μονάχο μου μ' εὐρύκκε
καὶ ἀρχισε νὰ λήῃ:

— «Εἶμαι φωνὴ ποῦ σκόρπισε
παντοῦ καὶ πάντ' ἐλπίδα
εἶμαι φωνὴ ποῦ ἐσβυσε
σὰν ἐσβυσ' ἡ Πατρίδα

«Εἶμαι φωνὴ ποῦ φτωχὰ
ἀνδρειωμένα στήθια
κι' ἀπ' τὸ Θεὸ τῆς μοναχᾶ
ἐγύρευσε βοήθεια

«Εἶμαι φωνὴ ποῦ γρήγορα
ξανά θὲ νάντηχόση
κι' ἐλπίδα θὰ σκορπίση
παντοῦ κι' ἐλευθεριὰ

«Εἶμαι φωνὴ, π' ἀφοῦ Σταυρὸ
ἀράξῃ καὶ φιλήσῃ
μὲ τὸ Σταυρὸ γιὰ σύμβολο
ναί! τὴν Τουρκιὰ θὰ σβύσῃ
ἀπ' τῆς Εὐρώπῃς τὴ μορφῇ!

«Τοῦ Κωνσταντίνου ἡ φωνὴ
δὲν ἐσβυσε, κοιμᾶται
γιὰ νὰ ξυπνήσῃ γρήγορα
καὶ νὰ φωνάξῃ «ἐλάτε
στὴν πρώτη Πόλν σας παιδιὰ.

Νικόλαος Ι. Βάγγας.

«Νὰ δεξιᾶ ἕνας στύλος, νὰ καὶ δεύτερος καὶ τρίτος, ἐμετροῦσεν ὁ Βασίλη 'Ανδρέιτς, — νὰ καὶ τὸ δάσος παρεμπρός. Ἀλλ' ὅ,τι τοῦ ἐφάνη ὡς δάσος, ἦτο θάμνος μόνον. Μετὰ τὸν θάμνον ὠδευσαν ἀκόμη ἐπὶ 20 μέτρα· τέταρτον ὁμως πάσσαλον δὲν εἶδον καὶ οὔτε δάσος κανὲν ὑπῆρχε.

«Γρήγορα θὰ φανῇ τὸ δάσος», ἐσκέφθη ὁ Βασίλη 'Ανδρέιτς καὶ, ἐξημμένος ἀπὸ τὴν βότταν καὶ τὸ τέιον, ἀνεσάλυε ἀδιάκοπα τὰ ἡνία καὶ καὶ τὸ εὐπειθὲς καὶ καλὸν ζῶον πρόθυμον ἔτρεχε τώρα μὲν πεζοδρομοῦν, τώρα δὲ μετριῶς τριποδίζον ἐκεῖ ὅπου τὸ ὠδήγουν, ἂν καὶ ἐγνώριζεν ὅτι δὲν τὸ στέλλουν ὅπου ἔπρεπε. Παρήλθον δέκα λεπτά καὶ δάσος δὲν ὑπῆρχε.

— Καὶ πάλι φαίνεται πλανηθήκαμε εἶπεν ὁ Βασίλη 'Ανδρέιτς, σταματῶν τὸν ἵππον.

Ὁ Νικήτας σιωπῶν κατῆλθε τοῦ ἔλκηθρου καὶ, ὑποβαστάζων τὸν ἐπενδύτην του, τὸ μὲν προσκολλώμενον ἐπ' αὐτοῦ ἀπὸ τὸν ἄνεμον, τὸ δὲ μεταστρεφόμενον καὶ πίπτοντα ἀπὸ τοὺς ὤμους του, ἐδόθη εἰς ἀνίχνευσιν ἀνά τὰς χιόνας, βαδίζων ἐδῶ καὶ ἐκεῖ. Τρις ἐντελῶς ἀπεκρύβη. Ἐπὶ τέλους ἐπέστρεψε καὶ ἔλαβε τὰς ἡνίας ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ Βασίλη 'Ανδρέιτς.

— Δεξιᾶ πρέπει νὰ πάρωμε, εἶπεν ὁ Βασίλη 'Ανδρέιτς, παραδίδων τὰς ἡνίας καὶ βυθίζων ἐντὸς τῶν χιόνων τὰς παγωμένες του χεῖρας. — Τούλάχιστο νὰ μᾶς ἐγύριζε πίσω στὸ Γρίσκινο, εἶπε.

Ὁ Νικήτας δὲν ἀπήντησε.

— Ἔλα τώρα, καλὸ μου, βάλε τὰ δυνατὰ σου, εἶπεν ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν ἵππον, ὅστις ὁμως, μ' ὄλην τῶν ἡνίων τὴν ἀνακίνησιν, ἐπροχώρει βῆμα πρὸς βῆμα. Ἡ χιών, εἰς τινα μέρη, ἔφθανε μέχρι γόνατος, καὶ τὸ ἔλκηθρον ὑφίστατο σεισμούς εἰς πᾶσαν τοῦ ἵππου κίνησιν.

Ὁ Νικήτας ἐπῆρε τὴν μάστιγα, κρεμαμένην εἰς τὰ ἔμπροσθεν τοῦ ἔλκηθρου καὶ ἐμάστιξε τὸν ἵππον, ὅστις, ἀσυνείθιστος εἰς τοῦτο, ὥρμησε τριποδίζων, εὐθὺς ὁμως πάλιν ἐπανῆλθε βαθμηδὸν εἰς τὸν βραδὺν βηματισμόν. Πέντε λεπτά παρήλθον οὕτω. Τόσον βαθὺ ἦτο τὸ σκότος καὶ τόσος τῆς χιόνος ὁ στρεβιλισμὸς ἄνωθεν καὶ κάτωθεν, ὥστε συνέβαιν' ἐνίστε νὰ μὴ φαίνεται τὸ τόξον τοῦ ἔλκηθρου, τὸ ὁποῖον ἐνίστε ἐφαίνετο καθηλωμένον ἐπὶ τοῦ ἐδάφους καὶ τὸ ἔδαφος τρέχον ὀπίσω. Αἶφνης ὁ ἵππος ἔστη ἀποτόμως, προφανῶς ὁσφρανηθεὶς κάτι δυσάρεστον ἐμπροσθεν. Ὁ Νικήτας, ῥίψας τὰ ἡνία κατῆλθεν ἐκ νέου ἐλαφρὰ ἀπὸ τὸ ἔλκηθρον καὶ ὠδευσε ἐμπρός, ἵνα μάθῃ διατὶ ἐστάθη ὁ ἵππος· μόλις ὁμως ἠθέλησε νὰ προχωρήσῃ ἐν βῆμα ἐμπρός, ὠλισθήσε καὶ ἐκυλίσθη ὑπὸ τινι χιονώδη κρημνόν.

— Τρού, τρού, τρού, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν πίπτων καὶ προσπαθῶν νὰ σταθῇ χωρὶς νὰ τὸ κατορθώσῃ. Ἐσταμάτησε δὲ μόνον ὅταν οἱ πόδες του ἐβυθίσθησαν εἰς τὸ ἐν τῇ φάραγγι συσσωρευθὲν παχὺ στρώμα χιόνος.

(Ἔπεται συνέχεια).

* Σημ. Διευθ. Ἐπέτειος τῆς Ἀλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως ὑπὸ τῶν Τούρκων.

ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

— Έδώ σεβαστέμου διδάσκαλε, σ'ας
ὁμολογῶ τὴν στενοχωρίαν μου· δὲν ἔχω πῶς
νὰ περᾶνω τὸν ἥρωα τοῦ δράματος μου.
— Ἀπλοῦστατον, νεαρέ μου φίλε, ἀρκεῖ νὰ
τοῦ διαβάσης τὰς τρέσασαις πράξεις

Η ΑΔΥΝΑΜΙΑ ΕΝΟΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ

ΕΚΕΙΝΗ.— Ἐγὼ ἔτοιμος νὰ θυσιάσω τὸ
πάντα, λέγεις;... λοιπόν· κοίψε εὖ
μαλλιά σου.

Ο ΜΑΜΜΙΑΡΟΣ.— Τὰ μαλλιά μου!
Ποτέ!

Ο ΓΕΡΩΝ ΖΩΓΡΑΦΟΣ

1.— Εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ κρημινοῦ ὁ ζωγράφος
κάνει μίαν θαλασσογραφίαν.
Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο οἱ πυροβοληταὶ
ἀνωθεν ἐκτελοῦσι γυμνάσια βολῆς· ὁ ζωγράφος
οὐτε πέρνει χαμπάρι.

2.— Αἰφνης, ὁμοβροντία εἰς τηλεβόλῳν
ἐταίον ὅλα τὰ περιεξ.
— Μπα! λέγει χαίρων ὁ κωμῶς ζωγράφος,
μοῦ ἔπαυλθε λοιπόν ἡ ἀκοή! Μοῦ ἔφάνη
ὡς νὰ ἤκουσα νὰ κτυποῦν ἔλα τὸ ρολογι
τῆς ἐκκλησίας τοῦ χωριοῦ!

I. ΚΟΚΚΙΝΩΤΗΣ
ΙΑΤΡΟΣ ΤΩΝ ΔΕΡΜΑΤΙΚΩΝ ΝΟΣΗΜΑΤΩΝ
ΚΑΙ ΤΟΥ ΤΡΙΧΩΤΟΥ ΜΕΡΟΥΣ ΤΗΣ ΚΕΦΑΛΗΣ
ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΡΟΣΩΠΟΥ
Ὁδὸς Σωκράτους 29α
Λέγεται 8—11 π. μ. καὶ 1—4 μ. μ.
ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΤΣΕΒΑΣ
ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ
33, Ὁδὸς Σπυρίππου, ἀριθ. 33.

ΑΠΟ ΤΑ ΛΕΥΚΑΝΘΕΜΑ

ΕΙΡΩΝΕΙΑ ΤΗΣ ΤΥΧΗΣ

Αἱ κορυφαὶ τῶν ὀ-
ρέων ἐπυροπολοῦν-
το ὑπὸ τῶν τελευταίων
τοῦ ἡλίου χρυσιζουσῶν
ἀκτίνων, ἡ φύσις βα-
θμηδὸν ἡτοιμάζετο ν'
ἀποβάλλῃ τὸν λευκὸν
τῆς ἡμέρας χιτῶνα, ἵ-
να περιβληθῇ τὸν μέ-
λανα τῆς νυκτὸς μαν-
δύαν καὶ ὁ Ἀντώνιος διήρχετο καὶ πάλιν ἐξω-
θεν τοῦ Παρθεναγωγείου, ἵνα ἐκεῖθεν τοῦλάχιστον
δυνήθῃ νὰ μαντεύσῃ τί τὸ αἷτιον τῆς ἐπὶ τοσοῦ-
τον χρόνον μὴ ἐξόδου τῶν μαθητριῶν.

Αἱ μαθήτριά του Παρθεναγωγείου καθ' ἑκά-
στην, ὀδηγοῦμεθα ὑπὸ τῶν ἐπιμελητριῶν των εἰς
ἐξοχικοὺς περιπάτους, ἵνα εὐθύμως πως διέρχον-
ται τὰς πρὸ τῆς σπουδῆς των ὥρας, ἦσαν φαίδρο-
ταται ὡς χρυσαλλίδες πτερυγίζουσαι ἀπὸ κάλυ-
κος εἰς κάλυκα καὶ γέλωσι τὸν γέλωτα τὸν ἀφε-
λῆ, τὸν γέλωτα τὸν ἀπηλλαγμένον πάσης μερι-
μνης καὶ φροντίδος. Πᾶσαι ἐφόρουσιν τὴν αὐτὴν
ἐνδυμασίαν τοῦ αὐτοῦ πάντοτε χρώματος καὶ μό-
νον μία μαθήτριά διέκοπτε τὴν ἁρμονίαν ἐκείνην
περιβεβλημένη τὸ ἐνδυμα τῆς ὀφρανίας. Πρὸ μη-
νὸς ἐστερήθη πατρός καὶ μητρός, μείνασα μόνη
καὶ ζῶσα τὸν βίον τὸν ἀβίωτον, τὸν ἐξαναγκα-
στικόν, τὸν πειθαρχικόν· ἤδη ἔμεινε εἰς τὰς χεῖ-
ρας τῶν μελῶν τοῦ σχολείου ἀνευ οὐδεμιᾶς ἐτέ-
ρας προστασίας. Τὸ μαρμάρινον μέτωπόν της, οἱ
σπινθηροβολοῦντες ὀφθαλμοὶ καὶ τὸ γλυκὺ τῆς
μεϊδιάμα, ὅπερ ὡς φῶς ἀνέτελλεν ἀπὸ τοῦ μικροῦ
στόματός της ἦσαν ἱκανὰ νὰ μαρτυρήσωσιν, ὅτι
ὁ χρωστήρ τοῦ Ἀπελλοῦ ἢ Ῥαφαήλ ἢ ἀντέ-
γραφε πρὸς κατασκευὴν καλλιτεχνικῆς τινος εἰ-
κόνης· ἐν ἐνὶ λόγῳ ἦτο εὐειδεστάτῃ ἀπογοητεύ-
ουσα τοὺς ζωγράφους καὶ καταμαγεύουσα τοὺς
ποιητάς. Ἡ θεοσπεσία αὕτη μορφή της κατεμά-
γευσε καὶ τὸν Ἀντώνιον καὶ τὸν κατέστησε μα-
νιώδη, ἔκφρονα. Καθ' ἑκάστην ἡμισίαν ὥραν πρὸ
τῆς ἐξόδου τῶν μαθητριῶν διευθυνόμενος ὁ Ἀν-
τώνιος ἐμπλεως χαρᾶς πρὸς τὸ μέρος, δι' οὗ θὰ
διήρχοντο αὐταί, ἐθεάτο τὴν ἀγγελικὴν ἐκείνην
παρέλασιν καὶ δὴ τὴν πενηθοφροῦσαν μαθήτριά
νομίζων, ὅτι ὁ ἄγγελος ἐκεῖνος ἐδραπέτευσε ἐκ
τοῦ οὐρανοῦ, ἵνα πλησιέστερον ἐξακοντίζη κατ'
αὐτοῦ τὰ θανατηφόρα βέλη του.

Αἱ ποικιλικαὶ τῆς ἀνοιξέως ἡμέραι μεγαλοπρε-
πεῖς ἀνέτελλον, τὰ στρουθία ἐτερέττιζον πετών-
τα ἀπὸ κλάδου εἰς κλάδον καὶ μόνον ὁ Ἀντώ-
νιος, ὁ καίζων ἄλλοτε μετ' αὐτῶν καὶ ἀφιερῶνον
τὴν ψυχὴν του ὀλόκληρον εἰς τὴν φύσιν, δὲν ἦτο
ὡς αὐτὰ περὶ χαρῆς· λύπη ἐσκίαζε τὸ μέτωπόν
του καὶ τὸ βῆμά του ἐκλονίζετο. Αἱ μαθήτριά
δὲν ἐξήρχοντο πλέον... Αἱ μαθήτριά ἐμελέτων
διὰ τὰς προσεχεῖς ἐξετάσεις των· ὅποια στενο-
χωρία! ὅποια ἀπελπισία! Σχεδὸν ἄνευ φαγη-
τοῦ διήρχετο τὰς ἡμέρας ἐκεῖνας. «Ὁ πυρετὸς
τρέφει τοὺς νοσοῦντας, ὁ ἔρωσ τοὺς ἐρωτολή-
πτους.»
Τὰ σύννεφα ὅσον καὶ ἂν εἶναι πυκνὰ καὶ με-
λανὰ δὲν δύνανται ἐπὶ πολὺ νὰ κυριαρχήσωσι.
πάντοτε θὰ διαλυθῶσι καὶ ὑπερήφανος θὰ φανῇ
ὁ ὀδοιπόρος τοῦ οὐρανοῦ, ὁ κυριφελεγὴς τοῦ ἡλί-
ου δίσκος. Ὁ Ἀντώνιος διήρχετο ὑπὸ τὸν πέ-
πλον τῶν πικριῶν ἡμέρας μυρίων συλλογισμῶν,
ὅτε ἡμέραν τινά, παρὰ προσδοκίαν, διακρίνει μα-
κρόθεν τὴν συνήθη τῶν μαθητριῶν παρέλασιν.
Ὅποια ἄρρητος καὶ ἀνεκλάλητος χαρά! Ὁ ἐπὶ
τοσοῦτον δύσας ἀστήρ του ἀνέτελλε καὶ πάλιν
ἢ νύξ διελύετο καὶ μεγαλοπρεπῆς παρουσιάζετο
ἢ εὐθρονος Ἥως. Ὅποια ὅμως διαφορά! Ἡ
πρὶν ἀφελῆς Μαρία ἤδη εἶνε νεᾶνις ἐρασιμωτά-
τη· ἠῤῥῆθη διὰ μιᾶς, ὡς τὰ ἄνθη, τὰ ἀνθοφο-
ροῦντα ἅμα τῇ ἀνατολῇ τοῦ Ἀπριλίου.

κτικῶς τὴν Μαρίαν. Τοῦτο ἠγνόησεν ἡ Μαρία,
ἀλλὰ κατ' ἀρχὰς τὸ βλέμμα της ἦτο ἀφελές καὶ
ἀδιάφορον, βραδυτέρων ὅμως, ἀκουσίων, τὰ βλέμ-
ματὰ των σπυρητήθησαν, τὰ βλέμματὰ των ὀμί-
λησαν καθ' ὑπαγόρευσιν τῆς τρωθείσης καρδίας
των. Τὸ μετέπειτα βλέμμα της δὲν ἦτο ἀφελές·
ἦτο γριφώδες, ἦτο σαγήνη, ἵνα σαγήνεύσῃ τὸν
Ἀντώνιον.

Ἐκτοτε πλέον ὁ Ἀντώνιος, περατόνων ταχύ-
τερον τοῦ δέοντος τὰς ἐργασίας του, παρευρί-
σκετο εἰς τὸ σύνθηες μέρος, πασακολουθῶν τὸ σύ-
στημα ἐκεῖνο τῶν ἀστέρων, ὡς θὰ ἐλεγέ τις καὶ
πρὸ πάντων τὴν πασῶν προεξάρχουσαν, τὸν πο-
λικόν του ἀστέρα, τὴν Μαρίαν. Ὅποια ἄρρη-
τος χαρά! ἐνόμιζεν, ὅτι ἐπτερυγίζεν εἰς οὐρα-
νὸν πλήρη σαυφείρων... Τὸ αἰσθημά του
ἀνημέμβετο· ἐν μόνον ὅμως τὸν ἐθλιβεν, ὅτι δὲν
ἠδύνατο καὶ ἐκ τοῦ πλησίον νὰ ὀμιλήσῃσιν καὶ
νὰ δέσῃσιν τὰ ὀνόματά των διὰ τῆς λευκῆς, τῆς
εἰλικρινοῦς ἀγάπης, ταινίας.

Ἐπειτα ἐβλέποντο τακτικά, μηχανευόμενοι
τὰ πάντο τὸσον, ὥστε κατωρθῶθῃ νὰ συστηθῇ
ὡς κηδεμῶν της. Διὸ καὶ ἠλιόλουστον τινὰ ἡ-
μέραν, μεταβὰς ὁ Ἀντώνιος εἰς τὸ Παρθεναγω-
γεῖον παραλαμβάνει τὴν Μαρίαν ἐπ' ἀδείᾳ πλὴν
αὐτῇ... δὲν ἐπέστρεψε πλέον· συνέζη μετ' αὐτῆς

Προϊόντος τοῦ χρόνου ὁ Ἀντώνιος ὀπλίζετο
διὰ περισσοτέρου θάρρους καὶ ἀγάπης καὶ ἤρχισε
νὰ διέρχεται πλησίον τῶν μαθητριῶν καὶ νὰ πα-
ρατηρῇ μετ' ἐνδιαφέροντος μὲν, ἀλλὰ προσφλα-

ἀγαπητόν της Ἀντωνίον· Τὰ ἄνθη τῆς λεμονέας ἐστόλισαν τὴν ξανθὴν κεφαλὴν της.

* *

Πολλάκις καὶ αὐτὴ ἡ τύχη φθονεῖ καὶ ἰδοῦ: ἡμέραν τινὰ ἡ Μαρία ὄδηγεῖ τὸν Ἀντωνίον εἰς τὸ κιγκλιδοφρακτὸν κτήριον, τὸ ἐγκλεῖον τόσας δυστυχεῖς ὑπάρξεις, εἰς τὸ σωφρονιστήριον· ὁ Ἀντωνίος ἦτο παράφρων, ἡ δὲ δύσμοιρος Μαρία καὶ πάλιν μὴν καὶ πάλιν ὄρφανή.

Ἐν τῷ τόπῳ τῷ ἀνήκοντι τοῖς πᾶσι καὶ οὐδενί, ὡς λέγει περὶ οὐ γινώσκω, κεῖται νεκρὰ ἡ δυστυχὴς Μαρία, ὑπεράνω δ' αὐτῆς ἡ γλαυξ, συμμετέσχουσα τῆς συμφορᾶς της, τονίζει με γερᾶν κραυγῆν τὸ ἀπαίσιον καὶ θρηνώδες ἄσμα της, τὸ μόνον τῶν νεκρῶν ναούρισμα.

Μαρίκα Γ. Μιχαλοπούλου.

ΝΕΟΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΣ

Μὲ τὸ σταυρὸ στὸν ὦμο
Ἀφῆστε νὰ περάσω,
Γυρεύω νὰ χιλιάσω
Κ' ἐγὼ πέντε ψυμιά.

Παιδὶ τοῦ Ναζωραίου,
Ἀφ' τὸ σεμνὸ κουφάρι,
Ἐν ἄτομο ἔχω πάρει
Κι' αὐτὸ μὲ κυβερνᾷ.

Τοῦ Φαύστου τὴν ἀλήθεια
Καὶ τοῦ Χριστοῦ γυρεύω
Ἀφῆστέ με ν' ἀνέβω
Κ' ἐγὼ στὸ Γολγοθᾶ.

Κ' ἐπάνω ἀφ' τὸ σταυρὸ μου
Τὸ στόμα μου ν' ἀνοιξῶ
Τοῦ κόσμου νὰ κηρύξω
Κ' ἐγὼ τῆ λευτεριά.

Στέφανος Μαρτζώκης

Ἐκ τοῦ λογαριασμοῦ ἐνὸς ὑπηρέτου πρὸς τὸν κύριόν του:

... Διὰ μίαν ὀκτὸν χολοκυθάκια, λεπτὰ 60
Δι' ἓνα μάτσο κερὰ τῶν 1,25— δρ. 1,40

Οἱ συνδρομηταί, οἵτινες τυχόν δὲν ἔλαβον φύλλον τι τοῦ «Μουσείου», παρακαλοῦνται νὰ ζητήσωσιν αὐτὸ εἰς τὸ γραφεῖόν μας.

Ο ΕΥΤΥΧΗΣ ΒΑΣΙΛΕΥΣ

«Ἴσχύς μου ἢ ἀγάπη τοῦ λαοῦ»
Βασιλεὺς Γεώργιος

Ἐκεῖ ποῦ τοῦ θνητοῦ τὸ μάτι
Οὔτε ἔμπορεῖ, οὔτε φθάνει νὰ ἰδῆ,
Σ' ἓνα μαρμάρينو παλάτι,
Μακριὰ ἀπὸ τοῦ κόσμου τὴν βοή·

Ἐκεῖ ποῦ ἐστήθηκαν οἱ θρόνοι
Καὶ ὅπου κάθονται οἱ βασιλεῖς,
Ἐκεῖ γιορτὴ αὐτοὺς ἐνώνει
Καὶ εἶναι ὅλοι οἱ ἰσχυροὶ τῆς γῆς

Τρώγουν καὶ πίνουν· ἢ λαλιά τους
Ἀστροπελέκι μοιάζει βροντερό,
Κ' εἶναι φοβέρα ἢ ματιά τους
Τὸ κάθε κίνημά τους φονικό.

Ξάφνου ὁ σηκώθη μὴ πορφύρα
Κι' ὄλαις ταῖς ἄλλαις ἐρωτᾷ,
Σὲ ποιὸν ἐχάρισεν ἡ μοῖρα
Τὴν πλεῖο τρανή, τὴν πλεῖο σωστὴ χαρά.

Τρίζουν τὰ ξίφη. Ἐσηκώθησαν.
Καθεὶς θὰ πῆ τὴν ψεύτρα του χαρά.
Δεμέναις γλώσσαις ἐλυθησαν
Καὶ εἶπανε λόγια βαρειά, βαρειά.

Πρῶτος ὁ σηκώθηκεν ὁ Τσάρος
Περήφανος, ἀπέραντος, λαμπρός,
Μύριων λαῶν θεὸς καὶ χάρος
Καὶ τέτοια λόγια ἄλασησεν αὐτός.

— Ὡσάν ἐμένα κανεὶς ἄλλος
Δὲν ἔμπορεῖ νὰ εἶναι εὐτυχής,
Ἵκεανὸς εἶμαι μεγάλος
Καὶ ἡ ὀργή μου, φόβητρο τῆς γῆς.

«Ἐκατομμύρια οἱ λαοὶ μου·
Σέρνω τὴ νίκη, σκλάβοι ταπεινὴ...
Εἶναι ἀτέλειωτη, πλατεῖα ἡ γῆ μου,
Σ' αὐτὴν ὁ ἥλιος βγαίνει καὶ οβεῖ...»

Ἐσιώπησ' ὁ Τσάρος. Κρυφονοιῶθει
Χαρὰ καὶ πόνος, μῖσος καὶ θυμὸς,
Κι' ὡσάν βοριᾶς τρελλὸς ὁ σηκώθη
Ὁ Γερμανός, παιδάριο ξανθό.

— Ὡσάν ἐμένα, λέγει, ἄλλος
Δὲν ἔμπορεῖ νὰ εἶναι εὐτυχής!
Ἐγὼ εἶμαι ἀπ' ὅλους πλεῖο μεγάλος
Καὶ τ' ὄνομά μου, θὰ εἰπῆ ἰσχύς!

«Ὅλοι σας, γίγαντες, ἐμπρὸς μου
Τρέμετε. Εἶμαι μέγας βασιλεὺς!
Ἐμπορῶ τὴν ὄψι ὅλου τοῦ κόσμου
Ν' ἀλλάξω, ἐάν θέλω, μονομῆς!»

Ἐνῶ τὴν χαίτη του ἐκίνει
Τῆς θάλασσας ὁ λέων με ὀργή,
Γιομάτο δόξα καὶ γαλήνη
Ἐσηκώθη τῆς Ἀλβιόνας τὸ παιδί.

— Ὡσάν ἐμένα, λέγει, ἄλλος
Δὲν ἔμπορεῖ νὰ εἶναι εὐτυχής...
Κανεὶς, ὡσάν ἐμέ, μεγάλος
Ἐστ' ἀλήθεια δὲν εὐρίσκεται κανεὶς.

«Ἀπέραντοι εἶν' οἱ θησαυροὶ μου
Ὅπου τὸ σκῆπτρό μου λάμπη, νικᾷ!
Ἐστὸν κόσμον ὅλον τὴν ἰσχύ μου
Λαλοῦν τὰ πέλαγα καὶ ἡ στεριά...»

Ἐσηκώθη ὁ Τοῦρκος. Ἡ μορφή του
Ἐκρῦβε σπλάγχνα τίγρης καὶ ὄχειας,
Κι' ἀπ' τὴν κατάχρυση στολή του
Ἐσταξεν αἶμα δυστυχῆς σκλαβιάς.

— Ὡσάν ἐμένα λέγει, ἄλλος
Δὲν ἔμπορεῖ νὰ εἶναι εὐτυχής,
Εἶμ' αὐτοκράτορας μεγάλος
Σκια τοῦ Μουχαμέτ ἐπὶ τῆς γῆς.

«Ὁ Βόσπορος, εἶναι δικός μου,
Ἐχω χαρέμια, πλούτη, λεβεντιά·
Τ' ὠραῖο θαῦμα ὅλου τοῦ κόσμου,
Εἶναι δική μου ἢ Ἀγιά Σοφιά!...»

Ἐκεῖ ποῦ τοῦ θνητοῦ τὸ μάτι
Οὔτε ἔμπορεῖ, οὔτε φθάνει νὰ ἰδῆ,
Σ' ἓνα μαρμάρينو παλάτι,
Μακριὰ ἀπ' τοῦ κόσμου τὴ βοή.

Ἐλάησαν ὅλοι. Ἡ μαύρη πλάσι
Ἐσιώταν, ἐβούιζε, βαρειά, δειλὴ,
Ἐσάν νᾶχε ἐπάνω της περάση
Φωτιά ἀπ' τὸν οὐρανόν, θεοῦ ὀργή.

Τέλος, ὁ σηκώθη τελευταῖος
Ἡμερὸς ἄρχοντας, τέκνο τιμῆς,
Μικρὸς, ἀδύνατος, μὰ ὠραῖος
Ὁ Ἕλλην, καύχημα ὅλης τῆς γῆς

— Δὲν ἔχω, εἶπε, πλούτη, ἀσκήρια
Εἶναι ἡ χώρα μου πολὺ μικρὴ,
Σκῆπτρο φτωχὸ κρατῶ ἔστα χέρια
Σκῆπτρο ποῦ ἄλυσσο ἀκόμα φορεῖ.

«Ἀλλὰ τὰ δῶρα τοῦ θεοῦ μου
Ποῦ μοῦ ἐσκόρπισεν εἶναι τρανά...
Πλούτη μου ἔχω τοῦ λαοῦ μου
Τὴν ἀφοσίωσι καὶ τὴν καρδιά!»

Εἶπεν αὐτὰ καὶ οὐσωμοὶ οἱ ἄλλοι
Ἀπὸ τὰ σπλάγχνα μέσα τῆς ψυχῆς
Εἶπαν: «Ἡ τύχη σου μεγάλη,
Εἶσαι ἔστὸν κόσμον ὁ μόνος εὐτυχής!»

Ἐκεῖ ποῦ ἐστήθηκαν οἱ θρόνοι
Καὶ ὅπου κάθονται οἱ βασιλεῖς
Ἐκεῖ γιορτὴ αὐτοὺς ἐνώνει,
Μεγάλοι ὅλοι—μὰ ἓνας εὐτυχής!
Ἄλλεξ. Κ. Περδικιῆδης

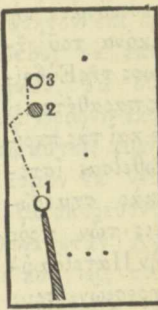
ΤΟ ΜΠΙΛΛΙΑΡΔΟ

Η ΚΑΡΑΜΠΟΛΑ ΕΙΣ 30 ΜΑΘΗΜΑΤΑ

Μάθημα ΙΕ'

Ἐνδιαφέρουσα σπουδὴ τῆς Μπικιολας.

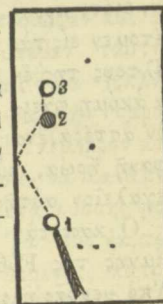
Ὅταν καὶ αἱ τρεῖς σφαῖραι εἶναι πολὺ πλησίον τῆς αὐτῆς σπόντας, ἢ ὑπ' ἀρ. 2 σφαῖρα εἶναι πλησίον τῆς σπόντας, ἢ δὲ ὑπ' ἀρ. 3 σφαῖρα ὀπισθεν τοῦ ἀριθμ. 2, ἐὰν δὲν ὑπάρχη θέσις διὰ νὰ περάσῃ μία σφαῖρα μεταξὺ τοῦ ἀριθμ. 2 καὶ τῆς σπόντας, σκοπεύσατε καὶ κτυπήσατε τὴν σπόνταν, ἀπέναντι τοῦ κέντρου τῆς ὑπ' ἀριθμ. 2 σφαῖρας.
(Ἐστὸν Σχῆμα 17).

(Σχ. 17ον).

Συνέχεια τοῦ ΙΕ' μαθήματος.

Ὅταν ἡ ὑπ' ἀριθμ. 2 σφαῖρα εἶναι τοποθετημένη εἰς τρόπον ὥστε νὰ ὑπάρχη πέρασμα διὰ μίαν σφαῖραν μεταξὺ αὐτῆς καὶ τῆς σπόντας, κτυπήσατε τὴν σπόνταν ἀπέναντι τῆς ἐνάρξεως τῆς ὑπ' ἀριθμ. 2 σφαῖρας.
(Ἐστὸν Σχῆμα 18).

(Σχ. 18ον).

Μῆτε νὰ δανείζης μῆτε νὰ δανείζεσαι. Διότι τὸ δανεῖζειν ἐπιφέρει ἀπώλειαν τοῦ χρήματος καὶ τοῦ φίλου, τὸ δὲ δανείζεσθαι ἀμβλύνει τὴν αἵμην τῆς οἰκονομίας.

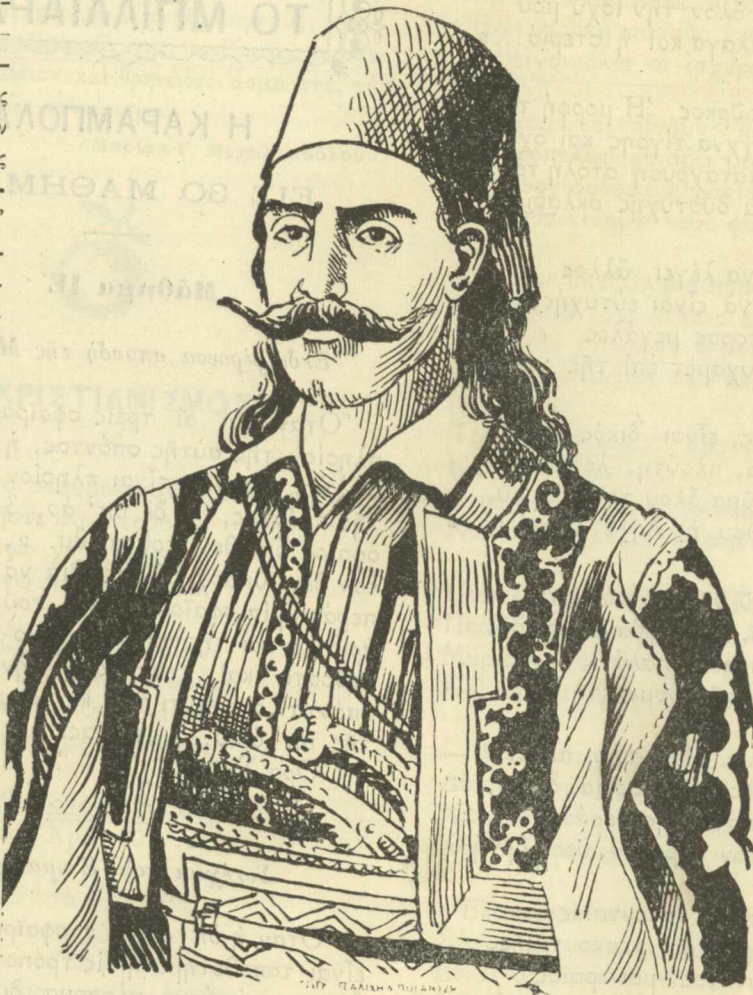
ΑΓΓΕΛΗΣ ΓΟΒΙΟΣ

Μία σελίς διὰ τὴν ἱστορίαν (*)

Γίγας τὸ ἀνάστημα ἀλλὰ καὶ τὴν καρδίαν γίγας, μὲ ὀφθαλμοὺς μεγάλους καὶ ἐκφραστικοὺς, μακτυροῦντας γενναίαν ψυχὴν καὶ αὐτοπεποιθῆσιν, ἀφελῆς τοὺς τρόπους, βλέμμα ἀρήϊον καὶ ἐπιβάλλον παράστημα, ὁ Ἀγγελῆς Γοβιός εἶναι ὄνομα ἐξ ἐκείνων, τὰ ὅποια ὡς ἀπιστράπτουτες ἀδάμαντες κοσμοῦσι τὰς σελίδας τῆς ἱστορίας ἡμῶν. Συνδέεται στενωῶς πρὸς τὸν ἱερόν ἡμῶν ἀγῶνα, εἰς ὃν πολλὰ συνεισέφερον ἀλλ' ἔμεινε κειρυσμένον καὶ ἀγνωστον τὸ ὄνομα του. Χάριν τῶν ἀναγνωστῶν ἡμῶν ὀμολογοῦμεν τὴν εἰκόνα τοῦ ἡρώως τῆς Εὐβοίας παραθέτομεν δὲ καὶ τὰς περισωθείσας ἱστορικές σημειώσεις τῶν πρὸς τὴν Πατρίδα ὑπηρεσιῶν του, χάριν τῆς ἱστορίας, εἰς τὴν ὁποίαν, φρονούμεν, ὅτι παρέχομεν ὑπηρεσίαν, διότι προσθέτομεν εἰς τὰς δέλτους τῆς ἐνα ἀκόμη φεινὸν ἀστέρα, ἕνα ἀφανῆ ἥρωα, οὐκ ὀλίγον, συντελέσαντα εἰς τὸ μεγαλεῖον αὐτῆς.

Ὁ καπετὰν Ἀγγελῆς Γοβιός κατήγετο ἐκ Λίμνης τῆς Εὐβοίας, γεννηθεὶς ἐν ἔτει 1780. Ἀπὸ νεαρᾶς ἡλικίας ἠκολούθησε τὸν πατέρα του εἰς τὰς μακρὰς διὰ τοῦ πλοιαρίου του θαλασσοπορίας. Ἀποθανόντος ὅμως τοῦ πατρὸς του,

(*) Τὰ δημοσιεύματα περὶ τοῦ καπετὰν Ἀγγελῆ Γοβιοῦ (Λιμνιώτου) ἱστορικά γεγονότα δὲν ἀναγράφονται ἐν τῇ ἱστορίᾳ ἀλλ' ὁ κ. Ἀνδρ. Καρναβίτσας, ὡς ἀληθῆς ἱστοριοδίφης ἀνεκάλυψε πρὸ τιῶν ἐπὶ ἀπὸ τινα γέροντα, συμπολεμιστῶν τοῦ ἥρωός μας καὶ ἐδημοσίευσεν ἐν τῇ «Ἐβδομάδι» ἐξ ἧς τὰ λαμβάνομεν συμφωνοῦσιν, ἄλλως τε, τὰ γεγονότα ταῦτα καὶ μὲ τὰς ὑπαρχούσας περὶ αὐτοῦ ἱστορικές παραδόσεις.

ΑΓΓΕΛΗΣ ΓΟΒΙΟΣ

ἀφῆκε τὸ ναυτικὸν ἐπάγγελμα, τὰς δὲ κόπας καὶ τὸν οἶακα τοῦ σκάφους του ἀντικατέστησε διὰ τοῦ καρυσφυλλίου καὶ γιγαταγανίου, ἀπὲρ δὲ τοῦ ναυτικοῦ ἐνδύματος περιεβλήθη τὴν ἀθάνατον φουστανέλλαν, τὴν ὁποίαν μὲ πολλὴν χάριν καὶ λεβεντιὰν ἐφόρει. Θαρραλέος καὶ ριψοκίνδυνος χαρακτήρ, ὡς ἦτο, ὁ καπετὰν Ἀγγελῆς, συνειθισμένος νὰ παλαίη νυχθημερόν μὲ τὰ πελώρια κύματα καὶ τὰς ἀγρίας θυέλλας, ἐβλεπε στενὰ τὰ ὅρια τῆς ἰδιαιτέρας του πατρίδος Λίμνης, δὲν ἠδύνατο νὰ περιορισθῇ ἐν αὐτῇ καὶ ζῆσθαι βίον ἡρόν, ἀλλ' ἐπέθει νέους εὐρύτερους ὀρίζοντας διὰ νὰ δράσῃ πρὸς τὸ συμφέρον τῆς δούλης καὶ πολλαχῶς πασχούσης Πατρίδος του, ἧθελε τὸν ἐλεύθερον ἀέρα τοῦ βουνοῦ, τὸν ἐθελγεν τὰ κατὰ τῶν τυράννων ἡρωϊκὰ κατορθώματα τῶν ἀρματολῶν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης διὰ καὶ δράσας τὰ ὅπλα ἠσπάζθη τὸν ποιητικὸν βίον τοῦ κλέφτου. Ὀλίγον χρόνον ζῆσας τὸν ἐλεύθερον αὐτὸν βίον, ὁ καπετὰν Ἀγγελῆς προσῆλθεν εἰς τὴν αὐτὴν αὐτὴν τὴν ἄλλῃ τῆς Ἀλῆ Πασᾶ καὶ ἔλαβε θέσιν ἐν τῇ σωματοφυλακῇ τοῦ τυράννου, μόλις τὸ εἰκοστὸν ἔτος τῆς ἡλικίας του ἤγων. Ἐκεῖ ἐ-

σχετίσθη μὲ τοὺς ἐπιφανεῖς ἑλληνας ὀπλαρχηγούς τὸν Καραϊσκάκη, τὸν Ὀδυσσεά, τὸν Διάκον, τὸν Γρίβαν καὶ λοιπούς, ἐπὶ ἀνδρεία διακρινόμενους, τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, μεταξὺ τῶν ὁποίων ταχέως κατέλαβεν ἐπίζηλον θέσιν, ἀναδειχθεὶς πολλαχίς ἀτρόμητος εἰς τὰς διαφορὰς κατὰ τῶν Σουλιωτῶν ἐφόδους τοῦ Ἀλῆ Πασᾶ. Ἰδὼν ὁ Ἀλλῆς ἐν μιᾷ τῶν κατὰ τοῦ Σουλίου ἐφόδων τὸν Ὀδυσσεά ὁρμῶντα παραφόρος μὲ δύο πιστόλια εἰς χεῖρας καὶ μόνον ὑπὸ τοῦ νεαροῦ Ἀγγελῆ Γοβιοῦ ἀκολουθοῦμενον, ἐκάλεσε τοῦτον, διαρκούσης τῆς μάχης, καὶ τὸν διώρισεν ὑποπλαρχηγόν του.

Ὡς ἐκ τῆς τιμητικῆς ταύτης θέσεως του, ὁ καπετὰν Ἀγγελῆς ἐσχετίσθη περισσότερον καὶ προσελίκεσε τὰς συμπαθείας ὄλων τῶν ἐξεχόντων Ἑλλήνων. Κατήχηθείς δὲ εἰς τὰ τῆς Φιλικῆς Ἐταιρείας ὑπὸ τοῦ Οἰκονόμου, ἐγένετο ὁ ἐνθερμότερος αὐτῆς θιασώτης καὶ ἤρξατο διασπείρων τὴν ἰδέαν τῆς ἐλευθερίας. Μετὰ τινα ὄμως χρόνον πολυάριθμα αὐτοκρατορικά στρατεύματα ἐπήρχοντο ἐναντίον τοῦ ἀποστάτου Ἀλῆ Πασᾶ. Ὁ καπετὰν Ἀγγελῆς βλέπων ὑποφύσκουσας τὴν ἡῶ τῆς ἀναστάσεως τῆς πατρίδος του καὶ ἐγγίζουσαν τὴν ὥραν διὰ τὴν ἐκρήξιν τῆς ἐπαναστάσεως, ἐκ τῶν πρώτων ἐγκατέλειψε τὴν τύραννον καὶ κατήρχετο τὴν Ρούμελην, κατηχῶν πολλοὺς καὶ παρασκευάζων τὰ τοῦ Μεγάλου Ἀγῶνος. Ἡ Ἐπανάστασις ἐξεργάγη ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον καὶ ὁ καπετὰν Ἀγγελῆς συνητήθη ἐν Λεβαδείᾳ μετὰ τοῦ Ὀδυσσεῶ· μετὰ τοῦ ὁποίου ἐφθασεν εἰς τὸ χάνι τῆς Γραβιάς. Ὅταν δὲ ὁ Ὀδυσσεὺς ἐπρότεινε εἰς τὰ 111 παλληκάρια του νὰ καταλάβωσι τὸ Χάνι, πρῶτος ὁ καπετὰν Ἀγγελῆς ἠσπάζθη τὴν γνώμην καὶ ἔπεινε εἰς τὸν Ὀδυσσεά τὴν χεῖρα ἀποτελέσας οὕτω τὸν πρῶτον μετὰ τὸν Ὀδυσσεά κρίκον τῆς ἀλύσου, τὴν ὁποίαν ἀπετέλεσαν τὰ 111 ἐκεῖνα παλληκάρια τὰ κλεισθέντα εἰς τὸ ἱστορικὸν καὶ ἀθάνατον Χάνι.

Μετὰ τὴν ἐκ τοῦ Χανίου περιβόητον ἐξοδον, ὁ Ἀγγελῆς Γοβιός, ὡς ἀετὸς ἐπέταξε καὶ εὐρέθη εἰς Εὐβοίαν, ὅπου, ἀκράτητος ἐξ ἐνθουσιασμοῦ διὰ τὴν ἐν Γραβιά θραύσιν τῶν ἐχθρικών στρατευμάτων, ἤρχισε νὰ παροτρύνῃ τοὺς ἑλληνας τῶν χωρίων τῆς Εὐβοίας εἰς ἐξέγερσιν, ἐξάπτων τὸ θάρρος καὶ τὸν πατριωτισμὸν των, διὰ τῶν διαφορῶν διηγῆσεων τῶν ἡρωϊκῶν μαχῶν τῶν Ἑλλήνων καὶ πράγματι ἐξηγέρθησαν ἀλληλοδιαδόχως, τὸ ἐν μετὰ τὸ ἄλλο, ὅλα τὰ χωρία τῆς Εὐβοίας. Κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν ὁ Ὁμέρ Βριώνης ἦλθεν εἰς Χαλκίδα. Τοῦτο μαθὼν ὁ καπετὰν Ἀγγελῆς, κατήρτισε σῶμα ἐκ 311 Σουλιωτῶν, Ἀγραφιωτῶν, Ἐπρωχωριτῶν καὶ ἄλλων καὶ κατέλαβε μετ' αὐτῶν τὸ ἔξωθι τῆς Χαλκίδος μικρὸν βουνόν, λεγόμενον Βρυσάκι, ἐκ τῆς παρὰ τοὺς πρόποδας αὐτοῦ ὑπαρχούσης πηγῆς. Ὁ Ὁμέρ Βριώνης, ἅμα ἐπληροφορήθη τὴν παρουσίαν τῶν ἐπαναστατῶν εἰς Βρυσάκι ἀπέστειλε κατ' αὐτῶν δύο χιλιάδας Τουρκαλθανῶν μετὰ ἰσχυρᾶς ἐπικουρίας, τὴν ὁποίαν ἐζήτησε καὶ ἔλαβεν ἀπὸ τῶν ἐν Καρύστῳ Ὁμέρ Μπέην. Ὁ καπετὰν Ἀγγελῆς, ἰδὼν τὸν ἐχθρὸν ἐρχόμενον ἐναντίον του καὶ φιλοδοξῶν νὰ κάμῃ δεύτερον Χάνι Γραβιάς, ἐλείσθη μετὰ τῶν ἀνδρῶν του ἐν τινὶ λιθίνῳ μάνδρᾳ, ἐν τῇ κορυφῇ τοῦ βουνοῦ ὑπαρχούσῃ καὶ χρησιμεύουσῃ ὡς διαμονῇ προβάτων, ἀπέσπασε δὲ ἐκ τοῦ σώματός του 25 ἀνδρας καὶ διέταξε νὰ κρυφθῶσιν εἰς τὴν ἀπέναντι ῥάχιν, ἵνα ἐπιτεθῶσι κατὰ τοῦ ἐχθροῦ ἐκ τῶν νῶτων. Οἱ Τούρκοι εἶδον τοὺς ἐπαναστάτας κλεισθέντας εἰς τὴν μάνδραν καὶ ὤρμησαν κατ' αὐτῶν ἀλλοαζόντες.

— Προσῆ, παιδιὰ, εἶπεν ὁ καπετὰν Ἀγ-

γελῆς, κανεῖς νὰ μὴ πυροβολήσῃς ἂν δὲν πυροβολῶ ἐγὼ, γιατί δὲν θέλω νὰ πάῃ χαμένο βόλι. Καὶ οἱ Τούρκοι ἐνθαρρυνθέντες ὡς ἐκ τῆς σιωπῆς τῶν ἐπαναστατῶν, φρονήρεις ἔτρεχον κατ' αὐτῶν φρονούντες, ὅτι θὰ τοὺς συλλάβωσιν ἀίχμαλώτους. Ὅτε ἐφθασαν εἰς πολὺ μικρὰν ἀπόστασιν, ὁ καπετὰν Ἀγγελῆς εἶδωσε τὸ σύνθημα καὶ τριακόσιοι περίπου πυροβολισμοὶ ἀντήχησαν συγχρόνως ῥίψαντες κατὰ γῆς ὡς στάχεις τὸν φαλαγγιδὸν ἐπερχόμενον ἐχθρόν. Τρομερὰ ἐπηκολούθησε μάχη ἐκ τοῦ συστάδην κατὰ τὸ κρίσιμον σημεῖον τῆς ὁποίας, οἱ ἀποσπασθέντες 25 ἐπαναστάται ἐν βοῇ καὶ ἀλλαλαγῇ κρούοντες καὶ βαρῦβροντον τύμπανον, ἐπετέθησαν ἐκ τῶν ὀπισθεν κατὰ τῶν Τούρκων. Ἡ ἐκ τῶν νῶτων ἐπιθέσις ἐφερον εἰς ἀπόγνωσιν τοὺς πολιορκούντας πολεμίους, οἱ ὁποῖοι, νομίσαντες ὅτι πολυάριθμος δύναμις ἐρχεται εἰς ἐπικουρίαν τῶν πολιορκουμένων ἐπράπησαν εἰς φυγὴν. Ἐφρούαζεν ὁ Ὁμέρ Βριώνης ἰδὼν τὴν τοιαύτην ἄτακτον φυγὴν τῶν στρατιωτῶν του καὶ ἀκούσας τοὺς θορυβώδεις γέλωτας καὶ γιουχαῖσμοὺς τῶν 25 Ἑλλήνων τῶν ἐκ τῶν ὀπισθεν ἐπιτεθέντων:

— «Νά, ὀρέ, πόσοι εἶσαν» ἐφώνησεν ἐν ὀργῇ πρὸς τοὺς στρατιώτας του.

Καὶ καλῶς Ἀραβὰ τινὰ, γιγαντώδη τὸ σῶμα καὶ τὴν δύναμιν, ὃν εἶχε πρωτοπαλλήκαρον, καὶ τινα Τουρκαλθανὸν Ντελχᾶν, διαβόητον ἐπὶ ὀμότητι, ἀνέθεσεν εἰς τοὺς δύο τούτους νὰ ἐπιτεθῶσιν ἐκ νέου κατὰ τῶν Ἑλλήνων. Τὰ δύο ταῦτα πρωτοπαλλήκαρα τοῦ Ὁμέρ Βριώνης ἐκολλακεύθησαν ἐπὶ τῇ ἐπιδαψελευθείᾳ αὐτοῖς τιμῇ, λαβόντες ὅθεν ἰκανὴν δύναμιν, ἕκαμον ἐκ νέου ἐφοδὸν κατὰ τῶν Ἑλλήνων καὶ ἐπροπορεύοντο ἐπιδεικτικῶς καὶ ὑπερηφάνως. Ὁ καπετὰν Ἀγγελῆς τὴν αὐτὴν ὑπόδοχὴν ἔκαμε καὶ εἰς τοὺς δύο τούτους ἐκλεκτοὺς ἀρχηγούς τοῦ Πασᾶ ἀπέφηνεν αὐτοὺς νὰ πλησιάσουσιν καὶ ἐπυροβόλησεν πρῶτος οἱ δύο πρῶτοι πυροβολισμοὶ τῶν Ἑλλήνων ἔρριψαν χαμαὶ καὶ τοὺς δύο ἀρχηγούς· τοῦτο ἰδόντες οἱ Τούρκοι, κατελήθησαν ὑπὸ πανικοῦ καὶ ἐπράπησαν εἰς φυγὴν· τότε οἱ Ἕλληνες, σύραγτες τὰ γιγαταγάνια, κατεδιώξαν καὶ ἀπεδεκάτισαν αὐτούς. Εἰς τὴν δευτέραν ταύτην ἤτταν τοῦ ἐχθροῦ συνετέλεσαν καὶ τρία Ἑλληνικὰ πλοιαρία ἅτινα ἐπλησίασαν εἰς τὴν παραλίαν, ἀπεβίβασαν πληρώματα καὶ ἐν μικρὸν κανόνι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης καὶ ἄρχισαν νὰ καταπυροβολῶσιν ἐκ τῶν νῶτων τῶν μετὰ λύσεως πολιορκούντα τὸ Βρυσάκι ἐχθρόν. Τὰ δύο ἐκ τῶν πλοιαρίων τούτων ἦσαν ἐκ τῆς Λίμνης, πατρίδος αὐτοῦ τοῦ ἀρχηγοῦ Καπετὰν Ἀγγελῆ, τὸ δὲ ἕτερον ἀνήκειν εἰς τὸν ἐξ Αἴνου θαλασσίον Λύκον Χατζῆ Βισβίτην. Ὁ ἐκ τῆς θαλάσσης Λιπὸν πολὺς ἀντιπερισπασμὸς τοῦ ἐχθροῦ ἦ καὶ ἡ γενναία καὶ ἐπίμονος ἀντίστασις τῶν πολιορκουμένων ἀπεθάρρυναν τοὺς πολεμίους καὶ ἠγάγκασαν αὐτούς, μετὰ τὸν θάνατον μάλιστα καὶ τῶν δύο ἀρχηγῶν των, νὰ λύσωσι τὴν πολιορκίαν καὶ τραπῶσιν εἰς φυγὴν. Ἡ ἐπαίσχυντος

αὕτη δευτέρα ἡττα τῶν Τουρικῶν στρατευμάτων ἰδίᾳ δὲ ὁ φόρος τοῦ Ἰραβός, ἀγαπημένου ὑπασιστοῦ τοῦ Πασᾶ Ὁμέρ Βριώνη, παρώξυνε τὰ μέγιστα τοῦτον καὶ διὰ τὴν δικαιολογηθῆν ἢ μᾶλλον ν' ἀπατήσῃ αὐτόν, ἐπέριψε τὴν αἰτίαν εἰς τοὺς ἄνδρας τοῦ Ὁμέρ Μπέη καὶ ἀπέσυρε τὸν στρατὸν του ἐκ τῆς θέσεως ταύτης.

Τὸ θάρρος τῶν Ἑλλήνων ἀνεπτέρωθη ἐκ τοῦ θριάμβου τούτου· ὁ δὲ καπετὰν Ἀγγελῆς ἐπὶ τοσαῦτον ἐξυψώθη, ὥστε ἤρχισε νὰ κινή τὸν φθόνον τῶν λοιπῶν ὀπλαρχηγῶν, οἵτινες μὴ γνωρίζοντες πῶς νὰ μειώσωσι τὴν ἀνὰ τὴν Εὐβοίαν διασπαρεῖσαν φήμην αὐτοῦ, ἀποκαλουμένου δευτέρου Ἀνδρούτσου, ἤρχισαν νὰ ἐλέγχωσιν αὐτόν διὰ τὸ παράτολμον τοῦ χαρακτήρος του καὶ ἐν σπείρωσιν εἰς τοὺς περὶ αὐτὸν ζιζάνια, τὰ ὅποια, γνωστὸν εἶναι τοῖς πᾶσι, πόσον ἐμόλυναν καὶ ἐβλάψαν τὸν ἱερόν ἡμῶν Ἄγωνα.

Κατὰ τὰς ἀρχὰς Αὐγούστου, ἤτοι τρεῖς ἑβδομάδας μετὰ τὴν ἐν Βρυσακίῳ μάχην, εἰς τὴν πεδιάδα τῆς Καστέλλας ἐφάνησαν ὀλίγοι Τούρκοι. Τούτους ἐζήτησε νὰ προσβάλλῃ ὁ καπετὰν Ἀγγελῆς, ἀλλ' ἀποκρουσάντων τῶν λοιπῶν ὀπλαρχηγῶν τὴν γνώμην του, αὐτὸς ἐνέμεινε εἰπών :

«Ὅποιος εἶναι παλληκάρι, ἄς ἔλθῃ κοντά μου.»

Καὶ ὑψώσας τὸ καρυοφύλλι του ἐπροχώρησεν ὀλίγοι τὸν ἠκολούθησαν ἐκ λόγων φιλοτιμίας, οὐδεὶς ὅμως ἐξ αὐτῶν ἐπίστευεν εἰς τὸ τελεσφόρον τῆς τριαυτοῦ ἐπιχειρήσεως· ἅμα οἱ Ἕλληνες κατήλθον εἰς τὴν πεδιάδα, οἱ Τούρκοι, οἱ ὅποιοι ἦσαν πολυάριθμοι ἀλλὰ κεκρυμμένοι διὰ τὴν φαίνονται ὀλίγοι, ἐκύκλωσαν αὐτούς καὶ τοὺς κατεκερμάτισαν μέχρις ἑνός.

Τοιοῦτον ὑπῆρξε τὸ τέλος τοῦ καπετὰν Ἀγγελῆ Γοβιοῦ, τοῦ ἐνδόξου τούτου ἥρωος τῆς Εὐβοίας.

Τοῦ ἀνδρὸς τούτου τὴν μνήμην τιμῶσα ἡ ἰδιοαἰτέρα αὐτοῦ πατρὶς Λίμνη, πάνυ ἀξιωματικῶς, ἐμερίμνησε διὰ τῶν δημοτικῶν ἀρχῶν τῆς καὶ κατεσκεύασε τὴν εἰκόνα του, τὴν ὅποιαν, μετὰ τὴν τέλεισιν μεγαλοπρεποῦς πολιτικοῦ μνημοσύνου, θ' ἀναρτήσῃ ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Δημαρχείου, καὶ ἡ ὅποια θὰ καταστῇ τὸ σέμνωμα καὶ ἐγκατάλειμμα τῶν συμπολιτῶν του.

Οὕτως αἰεὶ πρὸς τὴν Πατρίδα ὑπηρεσίαι τοῦ γενναίου αὐτοῦ τέκνου ἀμειβονται καὶ ἡ ἱστορία συμπληροῦται, προστιθεμένης μιᾶς ἐπιπέδου σελίδος.

Σ. Χρονόπουλος

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟΝ ΤΟΥ ΒΙΟΥ

Τόσον ὀλίγον γνωρίζει νὰ κρύπτεται ὁ ἔνσυχος ὥστε ἐκ φόβου μὴ ἀποκαλυφθῆ πρόδίδεται ἀφ' αὐτοῦ.

Αἰ σωφρονέστεραι πολλάκις ψυχαὶ μαίνονται διὰ τὴν χαρίεσαν καὶ ἐρατεινὴν κουφότητα.

ΑΙ ΕΙΚΟΝΕΣ ΜΑΣ

Η ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ
ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΛΑΥΡΑΣ

Ἡ ἱστορικὴ Μονὴ τῆς Ἁγίας Λαύρας κεῖται ἡμίσειαν ὥραν πρὸς δυσμὰς τῶν Καλαβρυτῶν, ἐπὶ μαγευτικοῦ λοφίσκου. Ἡ παλαιὰ μονὴ ἐπυρολήθη ὑπὸ τοῦ Αἰγυπτίου Ἰσαήλ, ἡ δὲ σήμερον σωζομένη εἶναι νεωτέρα, ἀνεγερθεῖσα τῷ 1832, πλησίον τῆς πυροληθείσης. Ἐν τῷ μέσῳ τῆς νέας ὑπάρχει ναΐδιον, εἰς ὃ σώζεται τὸ κρανίον (ἢ κάρα) τοῦ Ἀγίου Ἀλεξίου. Ἐν τῇ ἱερᾷ ταύτῃ μονῇ συνῆλθον πρῶτον οἱ διαπρεπέστεροι ἀρχηγοὶ τῆς Πελοποννήσου ὅπως συσκεφθῶσι περὶ τῆς ἐνάρξεως τῆς ἐπαναστάσεως, ἐκεῖ δὲ τὸν 25 Μαρτίου 1821 ὁ ἐπίσκοπος Παλαιῶν Πατρῶν Γερμανὸς ὕψωσε τὴν σημαίαν τῆς Ἑλληνικῆς ἐλευθερίας, ὑπὸ τὴν πρὸ τῆς εἰσόδου γηραιάν (500 ἐτῶν) πλάτανον, ἧτις σώζεται καὶ μέχρι σήμερον.

Τὴν εἰκόνα τοῦ Λαβάρου τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως, ὅρα ἐν ἀριθμῷ 4, σελ. 49.

Σ' ΑΥΤΗΝ

Γλυκεῖά μ' ἀγάπη, ποῦ μακρὰ μου
τὰ ζηλευτά σου θὰ λούζης κάλλη,
εἰς τὰ λουτρά σου,

Μεῖνε καὶ λούσε 'στὰ δακρὰ μου
καὶ 'στὴ θερμὴ μου κρῦψε ἀγκάλην,
τὰ θέλγητρά σου.

'Αλλὰ μοῦ φεύγεις, ὦρα καλὴ σου!
γλυκὰ τ' ἀγέρι νὰ σὲ δροσίζη
καὶ ὥς νὰ γυρῆς,

Νά! τὴν καρδίᾳ μου πάρε μαζύ σου,
πῶς σὲ προσμένω νὰ σοῦ θυμίσῃ
καὶ μὴ μ' ἀργήσης.

Ὁ θάνατος

—Καὶ ἡ μᾶλλον προφυλακτικὴ κόρη θεωρεῖται πολὺ ἄσωτος, ἂν ἀποκαλύψῃ καὶ εἰς αὐτὴν τὴν σελήνην τὰ κάλλη τῆς...

—Οὐδ' αὕτη ἡ ἀρετὴ ἀποφεύγει τὰ βέλη τῆς συκοφαντίας.

—Ὁ φόβος εἶνε ἡ ἀρίστη προφύλαξις.

ΑΠ' ΑΘΗΝΩΝ ΕΙΣ ΚΑΛΑΒΡΥΤΑ

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ (A VOL D' OISEAU)

Ἡ ἐκδρομὴ τοῦ Συλλόγου τῶν ἐν Πειραιεῖ καὶ Ἀθήναις Καλαβρυτινῶν «Ἡ Ἁγία Λαύρα» εἰς Καλάβρυτα, Ἁγίαν Λαύραν καὶ Μέγα Σπήλαιον, ἐπέτυχεν ἄριστα. Περὶ τὰ 50 ἄνθρωποι, ὡς οἱ πλεῖστοι Καλαβρυτινοὶ μετὰ τῶν οἰκογενειῶν των καὶ τῆς Μουσικῆς τοῦ ἐν Πειραιεῖ Ζαννείου Ὀρφανοτροφείου, διήλθον τρεῖς ἡμέρας ἀρρήτου ἀπολαύσεως. Ἡ ἐκκίνησις ἐγένετο τὴν Κυριακῇ πρῶτῃ ἐκ Πειραιῶς, διὰ τοῦ ΣΠΑΠ. πανηγυρικῇ. Εἰς ἕκαστον σταθμὸν τὰ φιλότιμα παιδιὰ τοῦ Ζαννείου Ὀρφανοτροφείου ἀνέκρουον ἐμβατήρια. Τὸ διὰ τοῦ ὀδοντωτοῦ σιδηροδρόμου ταξείδιον, ἀπὸ Διακοφτοῦ εἰς Ζαχλωροῦν ἐγένετο ἐν μέσῳ μυρίων θαυμαστικῶν : «Α! τί ὠραία αὕτη ἡ γέφυρα! — Α! τί μαγευτικὸς καταρράκτης! — Α! τί πελώριοι βράχοι! — Τί μαγευτικὰ πλατάνια!» Καὶ ὅλα ταῦτα ἐλέγοντο ὑπ' ἀδιάκοπον... βροχῆν, ἧτις ἀπὸ τῆς Ζαχλωροῦς μετετρέπη εἰς ἐνοχλητικὸν ἀνεμόβροχον. Φθάνομεν εἰς Καλάβρυτα περὶ τὴν 5ην μ. μ.

Μὲ ὄλην τὴν βροχῆν ἡ πόλις ὀλόκληρος σὺν γυναίξιν καὶ τέκνοις εἶναι εἰς τὸν σταθμὸν. Ἐπιτροπὴ ἀποτελουμένη ἐκ τοῦ δημάρχου κ. Οἰκονομοπούλου, ἐκ τοῦ πρῶτου δημάρχου κ. Σταυροπούλου ἰατρῶν ἀμφοτέρων, καὶ τοῦ δραστηριωτάτου ἰατροῦ κ. Μιλτιάδου Σ. Παπανικολοπούλου, ἐνός τῶν μεγαλειτέρων κομματάρχων τῶν Καλαβρυτῶν, διαμοιράζει τοὺς τυχόν μὴ ἔχοντας ἐν Καλαβρυτοῖς συγγενεῖς εἰς διαφόρους οἰκίας, ὡς οἱ κύριοι προθύμους ἠνοιζαν τὰς φιλοξένους πύλας, εἰς τρόπον ὥστε ὑπῆρξαν καὶ παράπονα παρὰ τινῶν Καλαβρυτινῶν κατὰ τῆς ἐπιτροπῆς, ὅτι δὲν ἔστειλε καὶ εἰς αὐτούς... μουσαφιρέους!

Τὰ Καλάβρυτα εἶναι μικρὰ πόλις, ἀλλὰ καθαρία, καταπράσινος δὲ ἐκ τῶν δένδρων· ἐνθεν κάκειθεν ὁ Ὄλενος, ὁ Χιαλμὸς κατάλευκοι ἐκ χιόνων. Εἰς ποταμὸς, ὁ Ξηριάς, διασχίζει τὴν πόλιν. Ἡ μουσικὴ κατενθουσιάζει τοὺς Καλαβρυτινοὺς. Τὸ ἐσπέρας χορὸς εἰς τὴν αἶθουσαν τοῦ δημοτικοῦ σχολείου, ἐνφ' ἐν πρὸς ἀνατολὰς ὅρος ἐφ' οὗ, τὸ ἱστορικὸν Κάστρον, καίεται ἐκ τῶν πολυχρῶμων πυρῶν καὶ πυροτεχνημάτων, ἀντηχεῖ δὲ ἐκ τῶν πυροβόλων τοῦ πανδαήμονος καλαβρυτινοῦ κ. Ν. Γαζῆ.

Τὴν ἐπομένην, ἐπὶ ὑπόζυγιον παντός εἶδους, ἀλλὰ καὶ ἀποστολικῶς, ἀκολουθοῦμενοι καὶ ὑπὸ πολλῶν ἐντοπιῶν, μετέβημεν εἰς Ἁγίαν Λαύραν. Προηγούνηται αἱ τέσσαρες σημαῖαι τῶν Καλαβρυτινῶν Συλλόγων. Ἀμα τῇ προσεγγίσει μας εἰς Ἁγίαν Λαύραν, γινόμεθα δεκτοὶ διὰ κωδωνοκρουσιῶν καὶ πυροβολισμῶν. Εἰς τὸν ἐν τῷ μέσῳ τῆς Μονῆς ναὸν τοῦ ἁγίου Ἀλεξίου τελεῖται μνημόσυνον ὑπὲρ τῆς ψυχῆς τοῦ ἐπισκόπου Παλαιῶν Πατρῶν Γερμανοῦ, τοῦ ὑψώσαν-

τος, ὡς γνωστὸν, τὴν σημαίαν τῆς Ἑλλ. ἐπαναστάσεως ἐν ἁγίᾳ Λαύρᾳ. Ὁ ἠγούμενος τῆς Μονῆς ἐξιστορεῖ διὰ μακρῶν τὰ κατὰ τὴν ἐπαναστάσιν, ὃ δὲ ἱερομόναχος κ. Σάββας, ἐνθουσιῶδῶς ἐξαίρει δι' ὀλίγον τὸ ἔργον τοῦ Συλλόγου. Ἐξερχομένων τοῦ, Ναοῦ ἡ μουσικὴ παιανίζει τὸν ἔθνικόν ὕμνον, πάντες δὲ ἡμεῖς, δακρῶντες, ἀσπαζόμεθα τὸ ἱερόν λάβαρον, τὸ διάτρητον ἐκ Τουρικῶν σφαιρῶν, τὸ λάβαρον, ὅπερ ὕψωσεν ὑπὸ τὴν ἱστορικὴν πλάτανον τῆς Μονῆς, ὁ πατριώτης ἱεράρχης Γερμανός μετὰ ταῦτα ἐφωτογράφημεν ἐν συμπλέγματι, διὰ τῆς μεγάλης φωτογραφικῆς μηχανῆς τοῦ ἐν Πειραιεῖ ἀρίστου φωτογράφου κ. Μιχαῆλ Ζαφειροπούλου, τοῦ διευθυντοῦ τοῦ φωτογραφείου «Ἀστραπῆς».

Τὸ γεῦμα, διεξήχθη ἐν πληρῇ εὐθυμίᾳ καὶ παιανίστῃ τῆς μουσικῆς. Πολλὰι προπόσεις ἠγέρθησαν κατ' αὐτὸ ὑπὸ τοῦ ἠγούμενου, τοῦ ἀκαταπονήτου προέδρου τοῦ Συλλόγου κ. Π. Μαυροῦλια, τῶν ἐν Πειραιεῖ δικηγόρων κ.κ. Κορωναίου καὶ Ἡσαίου, ὑπὲρ τοῦ Συλλόγου τῆς Ἁγίας Λαύρας, τοῦ Βασιλέως καὶ τῶν μοναχῶν τῆς Ἁγίας Λαύρας.

Ἐπιστροφὴ εἰς Καλάβρυτα περὶ τὴν ἐσπέραν ὅπου ὁ κ. Κορωναῖος ἀπαγγέλλει πατριωτικώτατον λόγον. Τὸ ἐσπέρας, ἄλλος χορὸς εἰς τὸ σχολεῖον διαρκέσας πέραν τοῦ μεσονυκτίου.

Τὴν ἐπομένην, εἰς τὰς 6 τῆς πρωίας, δι' ἐκτάκτου ἀμαξοστοιχίας, μετέβημεν εἰς μέγα Σπήλαιον, ὅπου, τῇ συστάσει τοῦ σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἀθηνῶν, οἱ μοναχοὶ εἶχον μέγαν προετοιμασίαν. Ἐπισκεπτόμεθα τὴν Βιβλιοθήκην, τὸ Σχολεῖον, τὴν Οἰναποθήκην καὶ ὅλα τὰ ἀξιοθέατα τῆς Μονῆς καὶ ἀσπαζόμεθα τὴν ἱερὰν εἰκόνα τῆς Θεομήτορος «τὴν ἱστορηθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Ἀποστόλου Λουκᾶ ἱερωτάτου» ἐκ κηκαὶ μαστίχης, περὶ τὸ 50 μετὰ Χριστόν.

Ἐκ Μεγάλου Σπηλαίου, προπεμπόμενοι διὰ ζητωκραυγῶν, κανονιολισμῶν καὶ τῆς μουσικῆς, ἐπιστρέφμεν σιδηροδρομικῶς διὰ Ζαχλωροῦ εἰς Ἀθήνας καὶ Πειραιᾶ, κατάκοποι ἀφ' ἐνός μὲν ἐκ τῶν ὁρῶν καὶ τῶν χορῶν, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἐκ τῆς κακῆς καταστάσεως τῶν ἀμαξῶν τοῦ σιδηροδρόμου.

Μὴ ἔχοντες χωρὸν, ἀλλ' οὐδὲ χρόνον νὰ ἐξάρωμεν διὰ μακρῶν τὴν φιλοξενίαν τῶν Καλαβρυτινῶν, ἀρκούμεθα σήμερον ν' ἀναφέρωμεν μόνον, ὅτι καὶ αὐτὸ τὸ Ξενοδοχεῖον τοῦ κ. Α. Τζηρίτου προσεφέρθη ὑπ' αὐτοῦ διὰ τοὺς ἐκδρομεῖς, ὡρεῶν.

Ἀθηνᾶτος

ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΟΙΕΙΟΝ

N. ΓΕΩΡΓΑΤΟΥ

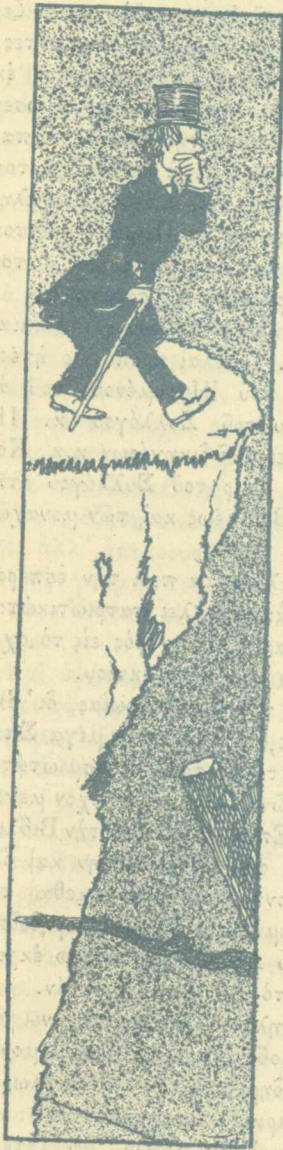
Ἀπέναντι τοῦ Χρηματιστηρίου

Δι' ἕκαστον πελάτην ἔχει
ἰδιαίτερον καλαπόδι

ΔΙΨΥΧΑΛΛΑΧΙΣ ΕΙΣ ΠΟΙΗΘΕΝ ΠΑ

(ΠΑΡΕΙΟΝ ΤΟΝ Α) ΕΙΣΠΟΡΕΙΣ

ΣΚΕΨΕΙΣ ΕΝΟΣ ΚΑΘΗΓΗΤΟΥ ΤΗΣ ΦΥΣΙΚΗΣ

1. Ο ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ. Νά παρή
ἀφή! Δέν ένθυμομαι καλώς
τά στοιχεῖα τοῦ προσχεῶς
μαθημάτων μου, περί τῆς δια-
φορᾶς, ἣτις ὑπάρχει μεταξύ
βαρύτερος καί βαρύτερος. Ἄς
σκεφθῶ ὀλίγον...

2.) Ο ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ (πίπτων). —
Εὐρηκα! Ἡ βαρύτερος μετρά-
ται δια τῆς ταχύτητος ἑνός
σώματος πίπτοντος ἐλευθέρως
εἰς τήν γῆν.

3.) Ο ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ (πιά-
γόμενος ἀπὸ ἕν δένδρον).
..... τό δέ βάρος ἑνός
σώματος μετράται δια
τῆς προσπάθειας τῆν ὁποί-
αν καταβάλλομεν δια νά
το συγκρατήσωμεν, ὅταν τεί-
νει νά κρημνισθῆ πρὸς τό
μῆτερον τῆς γῆς. πολὺ ὠραῖα!

ΧΑΡΤΟΠΟΛΕΙΟΝ ΑΔΕΛΦΩΝ Α. ΡΑΚΟΠΟΥΛΩΝ

Ἰδρυθὲν ἐν ἔτει 1890

Ἐν Ἀθήναις, ὁδὸς Αἰδίου, ἀρ. 180 καὶ 182.

Ἐκτυποῦνται : ἐπικεφαλίδες ἐπιστολῶν καὶ φακέλ-
λων, ἐπισκεπτήρια καλλιτεχνικὰ καὶ λοιπὰ μὲ διά-
φορα χρώματα. χαράσσονται φραγίδες παντὸς εἶδους.

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΦΑΚΕΛΛΩΝ ΚΑΙ ΚΑΤΑΣΤΙΧΩΝ

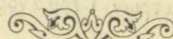
Ἀποθήκη σαπῶνων Ἀγγλικῶν καὶ Γαλλικῶν, μέ-
λανα ἀγγλικὰ.

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΕΝ ΛΑΡΙΣΣΗ ΚΑΙ ΤΡΙΠΟΛΕΙ

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ

ΑΘΗΝΑΙ—ΑΙΟΛΟΥ 180 ΚΑΙ 182

ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 129

Ἐν Ἀθήναις, ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων **ΑΝΕΣΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ**